

2005

SUMARI

La portada d'aquesta revista és un *collage* basat en dibuixos d'edificis emblemàtics de la ciutat de Lleida pintats per alumnes de primer d'ESO, fets dintre del programa COMENIUS.

Disseny de portada:
Gemma Mirmí.

Aquesta revista ha estat editada gràcies al suport de l'AMPA del Joan Oró

D. L. : L-755-1992

ACTIVITATS..... 4

OPINIONS I REPORTATGES..... 24

LITERATURA..... 54

PASSATEMPS..... 74

Equip de maquetació:

Alumnes del CFGM de preimpresió.
Jorge Delgado, Marta Elcacho, Ester Sánchez,
Patricia Navarro, M.Teresa Martínez, Helena Casal,
J.Manuel Cacho, Elena Grau, Gemma Gutiérrez,
Marina Sánchez i Dídac Alcalá.

Equip de redacció:

Alumnes de l'assignatura de revista de 1r de batxillerat.
Maria Paül, Sílvia Caminal, Alba Huguet, Sara Velasco
i Nerea Otal.

Coordinació: Marina Sorribes, **Coordinació de maquetació:** David Serra.

Col·laboradors: J. Felis, J. Otal, P. Domènech, R. Usall, L. Bell-Iloch, C. Palau, L. Huguet, A. Sánchez, B. Pallarès, M. Miralles, M. J. Verdú, G. Tresànceh, E. Miranda, L. Almacellas, G. Herrero, N. Ter, N. Prades, M. Vázquez, J. Font, D. Font, M. Sirisi, alumnes de l'aula d'acollida, A. Noguera, A. Bonet, S. Yanmbock, B. Moreno, M. Méndez.

Fotos: C. Palau, M. Pascual, F. Sacristan, T. Castilla, B. Moreno, G. Mirmí, L. Bell-Iloch, J. Font, A. Núñez, M. Daza.

Dibuixos i còmics: Nana Bidzinashvili, Ting Ting Qiu, M. Vázquez, S. Vázquez

COMENIUS

Durant el curs 2004-2005, l'IES Joan Oró participa en un programa Comenius de la Unió Europea en col·laboració amb centres d'Hongria (Gyula), Àustria (Salzburg) i Portugal (Vila Verde). El projecte s'anomena BUCHA (Building up culture historical awareness) i es treballa amb alumnes de primer d'ESO des de les matèries de ciències socials, visual i plàstica, i llengües estrangeres. Es pretén que els nens i nenes coneguin la seva història i la seva cultura a través del coneixement de la seva ciutat i, a la vegada, la de les altres ciutats que participen en el projecte.

Està previst que professors d'aquests centres visitin l'IES i la nostra ciutat durant els primers dies de juny per a intercanviar experiències.

P.Domènech

UN altre curs s'acaba i com sempre arriba a les nostres mans una nova edició de la revista Ataràxia, la revista del nostre Institut Joan Oró. I un cop més em dona l'oportunitat de dirigir-me a tots els que formem la comunitat educativa del nostre centre. Enguany però tot és, almenys per a mi, molt diferent i més especial. I si teniu paciència per continuar llegint aquest editorial ho entendreu perfectament.

El primer que vull fer és donar les gràcies, un any més, a totes aquelles persones que col·laboren activament en la realització de la nostra revista. M'estic referint als alumnes que formen l'equip de redacció i dels que la professora Marina Sorribes n'està al càrrec. També als alumnes i professors del Cicle Formatiu de Preimpresió en Arts Gràfiques, i molt especialment al professor David Serra. També hem d'agrair el disseny de la portada de la revista que com cada any és obra de la professora Gemma Miró, sobre uns treballs dels alumnes de primer d'ESO i com no, a l'AMPA del nostre institut que un any més s'ha fet càrrec de les despeses que comporta la seva impressió. Gràcies a tots perquè, encara que sembli una cosa senzilla, sense el treball conjunt de tantes persones no seria possible realitzar una revista com la que fem cada any.

Per a mi aquest és un moment molt especial perquè és l'última vegada que em dirigeixo a vosaltres com a Director de l'IES Joan Oró. L'any vinent al nostre centre hi haurà una altra persona que en serà el màxim responsable i també una nova Junta Directiva. Sembla que fa quatre dies que escrivia per primer cop l'editorial i ja han passat ni més ni menys que quatre anys. Per tant suposo que enteneu perfectament que en un moment com aquest jo us voldria dir moltes coses.

El primer que vull fer és donar les gràcies a tots els que heu col·laborat amb mi durant aquests quatre anys que he estat al capdavant de l'Institut. I quan dic que heu col·laborat amb mi hi vull incloure, evidentment, els professors del Claustre, els alumnes, els pares, l'AMPA,

el personal no docent i molt especialment els companys Pilar Domènech, Maria Puig, Félix Ipiéns, Trini Castilla i Vicent Cebrián que han format les juntes directives amb les quals hem dirigit l'institut i que saben perfectament les dificultats que hem hagut de superar durant aquests quatre anys.

Ara arribarà un nou director, el senyor José Manuel Rodríguez, i una nova Junta Directiva. I si em permeteu voldria demanar-vos que tingueu amb ells la mateixa col·laboració i la mateixa comprensió que heu tingut amb mi. Penseu que dirigir un centre com el nostre, amb tants alumnes de tantes procedències diferents, no és gens fàcil i per tant cal la col·laboració de tots. Només així podrem sortir endavant.

La fi de curs sempre és moment de recordar moltes coses, i també és moment de tenir un record per a aquelles persones que ja no hi són. En aquest cas vull tenir un record molt especial per al doctor Joan Oró que va morir quan començava el present curs. Només els que el coneixíem sabem com estimava el seu institut. La fi de curs també és moment d'acomiar els companys que es jubilen. Enguany hem d'acomiar un professor que fa molts anys que imparteix les seves classes de francès al nostre institut. Evidentment em refereixo al company Ramon Usall, persona entranyable i respectada, que a partir d'ara ha decidit gaudir d'un ben guanyat descans després d'ensenyar francès a moltes generacions d'estudiants.

I quan s'acaba un nou curs és evident que tots tenim una doble sensació. D'una banda una sensació d'alegria ja que quan el curs s'acaba comencen les vacances i això sempre és un motiu per celebrar. Però també és evident que tenim una sensació que alguna cosa s'acaba. I no ens falta raó. Tenim la lògica tristor perquè s'acaba un curs en què segur que heu passat molt bons moments en companyia dels vostres amics i companys. Aquest sentiment de tristor s'incrementa pel que fa als alumnes de segon de batxillerat ja que no només s'acaba el curs sinó també la seva estada a l'institut. I això, després de molts anys, sempre és un fet destacable i a tenir en compte, ja que a alguns dels que han

estat els vostres companys i amics durant tant de temps possiblement no els tornareu a veure, o almenys no ho fareu assíduament.

I com cada any abans d'acabar deixeu que us faci dos prec, sobretot per als alumnes de segon de Batxillerat i que per tant ja marxen del Joan Oró. D'una banda us vull demanar que sempre tingueu un record molt especial pel nostre centre allà on sigueu. Voldria que sempre parléssiu amb respecte del nostre estimat i vell institut, on heu passat tantes hores i tants dies, i que recordéssiu sempre que aquí es queda

un grup de professors que us recordaran i que sempre estaran disposats a rebre-us i a parlar amb vosaltres si necessiteu quelcom.

I una última cosa. Guardeu la revista que ara teniu entre les mans perquè passats els anys us adonareu de la gran importància que té. Podreu veure les fotos de tots vosaltres i recordareu aquells companys que possiblement no tornareu a veure en molt temps. A tots, que les coses us vagin molt bé i fins sempre.

Josep Felis.

editorial ampa

L'ENSENYAMENT PÚBLIC, i dintre del mateix les associacions de mares i pares d'alumnes (AMPA), sempre hem defensat amb orgull la diversitat al nostres centres com un fet enriquidor per a la educació dels nostres fills i filles. Aquesta educació els ensenya a no mirar-se el seu melic i pensar que ell són els millors, que la seva cultura no pot ser ampliada; sabem que el fet de conviure diferents races, cultures, religions farà que l'ensenyament rebut sigui millor que aquell que viu tancat, amb por de tot allò que ve de fora, que sempre fan propaganda que tots els mals que patim són culpa de la gent que ha vingut de fora, sense pensar que aquests mateixos mals ja els patíem abans que ens vinguessin a visitar.

Però avui no volem parlar dels nouvinguts a la nostra terra, si és que podem dir que aquesta terra és nostra, avui volem parlar del LAÏCISME.

Les AMPA's defensores de l'ensenyament públic lluitem per una escola laica. L'enciclopèdia catalana diu: LAÏCISME.- "Doctrina que defensa la independència de l'home, de la societat i, més particularment de l'estat de tota influència eclesiàstica o religiosa. El pensament jurídic civil situa la justificació de la religió en un dret

individual, pertanyent a l'esfera privada de la persona".

Dintre d'una societat com la nostra, cada vegada més plural, on trobem cristians (fins i tot de diferents branques), musulmans, jueus i ateus. Quina de totes aquestes opcions és la vàlida per ensenyar a les classes? Laïcisme no vol dir estar en contra de les religions, molts dels membres de les AMPA's tenim una educació religiosa per línia familiar, i encara defensant el laïcisme no renunciem a la nostra creença personal i familiar, el que creiem és que la religió ha de quedar dintre de l'àmbit familiar i de la teva església. A algú li agradaria que demà guanyés una opció política i per aquest motiu el nostres fills i filles rebessin un adoctrinament polític a les escoles? oi que no!?

Les AMPA's lluitem per una escola plural i respectuosa amb les diferents opcions ideològiques i religioses, i per tant, que l'ensenyament religiós, sigui del credo que sigui, es faci fora de l'escola. Una escola que eduqui en la pluralitat, en el respecte als drets humans i on les creences deixin de ser motiu de segregació.

Julio Otal
President de l'AMPA Joan Oró

gala batxillerat 2004

Un any més, el 28 de maig, s'ha celebrat la gala de batxillerat amb el propòsit d'acomiar degudament els alumnes de segon.

La nit va començar a la sala d'actes de l'institut amb un discurs del rector de la UdL, Joan Viñes, del director del nostre Institut Josep Felis i de la tesorera de l'AMPA, Mª Carmen Cortés. També van intervenir dos alumnes de segon de batxillerat, Gemma Vilaró i Joan Espasa, donant gràcies als professors i als companys per totes les vivències que han tingut en el centre en aquests anys tan importants de la seva vida.

Després van concedir les matrícules d'honor als alumnes Irene Pociño, Guillem Rivera, Gemma Vilaró i Tamara Carretero, com a premi al seu esforç.

A continuació, els tutors van lliurar els diplomes i una foto de la promoció del curs 2003-04 a tots els alumnes de segon de batxillerat.

En acabar la gala va haver un aperitiu al pati per a tothom. A continuació els alumnes i els professors, conjuntament, van anar a sopar a un restaurant de Lleida.

Per acabar aquest dia tan especial, els alumnes amb més marxa i menys ganes de dormir van sortir a les discoteques per ballar i celebrar el bon curs que han passat amb la companyia dels seus amics.

D'aquesta manera van donar per finalitzada una etapa educativa amb èxit. El món universitari i laboral els espera per iniciar una nova aventura.

Sara A. Velasco García

R. Espasa i G. Vilaró dient unes paraules com a representants dels alumnes

El rector de la UdL amb la directiva i la representant de l'AMPA

La sala d'actes plena de gom a gom

Els graduats de 2n de batxillerat

Irene Pociño recullint la matrícula d'honor

Foto de família de la promoció 2004

Els alumnes amb matrícula d'honor van rebre el diploma

Lliurament dels diplomes

jubilació de la sra. parra

La sra. Parra rebé emocionada els detalls que li van oferir professors, alumnes i P.A.S.

El curs passat, juny del 2004, es va jubilar la professora Mª Teresa Parra, catedràtica de Llengua i Literatura Espanyola. Ha exercit la seva tasca docent a l'Institut Joan Oró durant 27 anys; aquest dilatat període li

ha permès participar en activitats variades, totes amb el component educatiu que correspon a un centre com el nostre.

Ha estat membre del Consell Escolar en diverses convocatòries; ha format part del jurat de premis; ha participat en activitats extraescolars diverses, entre les quals, acompanyar els alumnes en viatges, precisament, la darrera participació la va fer el 2004 a Roma amb els alumnes de 2n. de Batxillerat. A més durant moltes temporades va cantar a la "Coral de Professors dels Instituts" amb la qual actuà en actes també diversos: concerts, intercanvis i col·laboracions amb altres Corals, esdeveniments..., cal destacar per la seva significació l'actuació al Parlament Europeu a Estrasburg, l'estiu de 1998.

En el seu quefer educatiu ha destacat per la responsabilitat i rectitud; i no ha escatimat

les hores que requereix la feina ben feta. Per celebrar el seu comiat professional ens vam reunir molts companys: autoritats acadèmiques, professors, exprofessors, personal d'administració i serveis, en el dinar de fi de curs. A l'hora de les postres els Srs. Inspector i Director, agraïren la tasca desenvolupada i la seva dedicació; tot seguit li lliuraven els obsequis. Així mateix, el seminari de Llengua Espanyola li oferí

com a record un llibre col·lectiu integrat per escrits dedicats per alumnes i professors.

La Sra. Parra, al seu torn, va fer una sentida reflexió sobre l'etapa professional i el significat del moment present en finalitzar-la; va acabar regraciant als assistents la seva amistat i generositat. Aquest sempre resulta el moment més emotiu de l'acte, que va complementar amb alegria l'actuació de la Coral; la música va encomanar l'animació als presents que van corejar les peces més conegudes del repertori.

Desitgem a la Sra. Parra que pugui gaudir del seu temps lliure al seu gust i per molts anys.

C.Palau

El sr. director va pronunciar uns mots de reconeixement a tants anys de dedicació a la tasca educativa

La sra. Parra brindant amb els companys

La coral de professors, a la qual pertany la Teresa Parra, va contribuir a l'acte de comiat

el camp de la pau

El passat mes de setembre, més concretament del tretze al vint-i-dos, va tenir lloc la novena i última edició del Camp de la Pau. Què és el Camp de la Pau us estareu preguntant? Doncs el camp de la Pau era un recinte aïllat del públic, situat just al costat del recinte Fòrum Barcelona 2004. I en aquest camp, Lleida hi va participar amb 7 alumnes de l'I.E.S. Joan Oró i 6 més del col·legi concertat l'Anunciata Dominiques.

El dia tretze a les dos del migdia, es va efectuar la sortida des de la Rambla d'Aragó. Arribàrem a Barcelona al voltant de les quatre de la tarda.

El grup lleidatà del fòrum 2004 amb el regidor d'educació R. Camats

A baix, hi havia totes les tendes (en el nostre cas ens van tocar una mena de tendes militars), el menjador, la pista de futbol i la platja.

Tal com us he descrit el Camp pensareu: bé, i què té d'especial aquest campament?

L'únic que té és que està tocant el Fòrum pensareu.

Doncs l'excepcionalitat d'aquest campament no és ni més ni menys que hi conviviem nois i noies de nou ciutats diferents del tot el món. Érem exactament cent vint-i-un nois/es (i cent seixanta comptant els monitors i els acompanyants)

de nou països diferents convivint durant deu dies en un mateix espai. Les ciutats amb què vam conviure van ser: Montevideo, Buenos Aires, Shanghai, Chengdu, Samarkanda, Maputo, Alger i Sarajevo.

Les diferències culturals són més que evidents, però això no va impedir que el campament estigués marcat per la cordialitat, la pau, l'amistat i unes ganes boges de passar els millors deu dies de la nostra vida.

La veritat és que les experiències viscudes van ser impressionants, molt difícils d'explicar. Per començar, el fet de dormir al cantó d'una persona que viu a milers de quilòmetres de casa teva i que per culpa que no té pares ha de dormir al carrer és indescriptible. Són persones que feia unes poques hores que coneixia i ja els tenia una estimació especial. Tothom volia parar el temps, i fer d'aquells moments, moments eterns marcats de final.

No importava de quin país fossin, quina fos la seva llengua o de quin color tinguessin la pell. Tothom deixava prejudicis a una banda.

Els alumnes del Joan Oró caminen decidits pel "camp de la pau"

Per accedir al Camp s'havia de passar un control exhaustiu, on estaves obligat a mostrar l'acreditació. Si no era així l'entrada et quedava vedada. El Camp, es podria dir que estava format per dues "plantes". A la part de dalt, hi havia herba per poder passejar, relaxar-te i tombar-te a l'ombra dels arbres.

Els nois i noies de Lleida van poder relacionar-se amb gent de diferents països

Tots estàvem allí pel mateix motiu: viure una experiència inoblidable i intentar aprendre d'altres cultures molt diferents a la nostra. L'alegria que regnava els primers dies es va anar dissipant cada cop que s'apropava el dia dels adéus. Ningú hi volia pensar, però es feia evident en cada racó del Camp. No només per part nostra, sinó també pels monitors, ja que aquest era l'últim campament de tots els que han fet. Intentaven dissimu-

lar la seva tristesa, potser per fer-nos sentir més segurs, potser per no fer el moment més difícil.

De tots ells, tant dels monitors com especialment dels companys, m'emporto un record i crec que cadascun d'ells es va emportar una mica del meu cor, si més no aquesta era la meva intenció.

Per acabar només m'agradaria fer una petita reflexió. En el Camp número 7 hi va anar Palestina i Israel. Jo vaig poder conèixer un noi de Girona que va estar en el mateix Camp. Ell em contava que els nois de Palestina i Israel s'avenien magníficament. I em va dir una cosa que m'ha fet pensar molt "si els nens van poder conviure 10 dies, van poder demanar la pau junts i van plorar perquè s'havien de separar, la culpa de les desgràcies d'aquest món és dels adults? Crec que ens haurien d'escoltar més, perquè la nostra visió, la visió, la visió de qui ells anomenen "nens" és la més pura, sincera i meravellosa del món.

Gerard Tresàncez

La diversitat cultural ha estat una constant al fòrum

un dia d'octubre a sitges

El passat 14 d'octubre, els alumnes de 3r i 4t d'ESO es van ficar els barrets d'exploradors i van anar a la preciosa vila de Sitges.

A les 8:45, en un ambient de fred matinal típic de la nostra ciutat, els estudiants de segon cicle van sortir de l'institut en autobús cap a la ciutat de Sitges.

En arribar van poder descobrir els encants de la ciutat. El temps era excel·lent: tothom passejava sota un bonic cel blau i un sol imponent.

Al migdia van dinar i realitzar una activitat de tutoria amb el fi que tots els companys i companyes es coneguessin millor. La seva distracció a la tarda va ser una casa que s'anomena "Cau Ferrat", on vivia Santiago Rusiñol, un pintor, escultor i escriptor, un home culte dels principis del segle XX.

A tothom li va interessar el que s'hi podia contemplar a la vivenda: estava tota plena d'obres d'art, col·locades tal i com Rusiñol decidí.

Encara que una persona no entengui d'art, pot copsar les idees que un quadre transmet: hi havia quadres tristos, alegres, misteriosos... Com a cu-

riositat també hi havia quadres de Pablo Picasso, del Greco i una reproducció de "la Gioconda" que a tothom va captar la atenció.

La tarda cultural va posar fi a l'excursió. Tots els alumnes van tornar a Lleida cansats però contents perquè van passar una bona estona a Sitges.

Eric Miranda 3r ESO

excursió a verdú i guimerà

El passat 18 d'octubre de 2004 els alumnes de primer i segon d'ESO vam anar d'excursió de tutoria a Verdú i Guimerà.

Un cop vam arribar, vam parar a la plaça de l'Ajuntament, on vam tenir una estona de "temps lliure", per tal de fer un mos i estirar les cames.

Quan vàrem acabar, un regidor de l'Ajuntament de Verdú ens va fer una visita guiada amb la intenció d'ensenyar-nos els edificis més destacats i la història al llarg dels anys de Verdú.

A mig matí, ens vam adreçar al forn morú de coure terrissa. Allà l'Enric, el terrissaire, ens va ensenyar el forn on ell coïa les peces de ceràmica i el material que utilitzava. Quan va acabar l'explicació vam iniciar el taller. Ens van adreçar a una sala plena d'atuells de terrissa, de taules i cadires.

1r i 2n d'ESO a l'arribada a Verdú

Primer vam llegir un còmic on s'explicava detalladament els passos a seguir.

Entre tant repartien el fang, l'Enric ens feia una petita demostració de com es treballa amb el torn modelant una gerra. Finalitzada la demostració ens va dir que aquella gerra seria per a l'institut.

Tot seguit va demanar voluntaris per amassar el fang i després per fer una prova, on l'Enric els donava a beure d'un càntir de set boques ple d'aigua, però totes les boques eren tancades menys una, que era la que calia encertar. Els més agosarats van quedar ben xops.

Després, vam començar a fer els dracs de ceràmica pas a pas, i seguint les explicacions del professor.

Un cop acabat el taller vam deixar les nostres obres d'art perquè una vegada eixutes l'Enric pogués coure-les i després ficar-les al forn per coure-les del tot i enviar-nos-les a l'institut.

Seguidament vam anar a dinar a un parc que hi havia a prop. Allà vam tenir una estona d'esbarjo, per jugar i visitar el poble.

La següent visita era Guimerà, on vam anar cap dalt fins arribar al mirador i el castell. Quan vam pujar al castell vam poder observar i admirar les casetes amb aquelles teulades tan antigues, els carretons estrets i de pedra, i el bonic camp que envolta el poble.

Un cop vist Guimerà vam agafar l'autocar que ens va tornar cap a Lleida.

Va ser una excursió molt bonica i senzilla de la qual hem après moltes coses i ens ho vam passar d'allò més bé.

Judith Sacristán

Els professors del taller de ceràmica donant instruccions als alumnes

Fent els dracs de terrissa

Els nois i noies de 1r d'ESO s'ho van passar d'allò més bé

castanyes i gresca

Seguint la tradició de cada any, a l'institut Joan Oró es va celebrar la tan esperada castanyada. Les classes van durar fins a les 12:30 del matí, a partir d'aquesta hora, alumnes i professors van anar a menjar les castanyes que anteriorment havien preparat els alumnes de 4t d'ESO. Després els alumnes d'ESO van anar a la sala d'actes i els alumnes de 1r i 2n de batxillerat es van dirigir cap al pavelló. Un cop tots els alumnes eren on els tocava, els estudiants del mòdul superior d'Animació Fisicoesportiva els havien preparat una imitació del conegut programa Furor, on també van participar alguns dels alumnes.

Tot plegat va resultar molt divertit i l'esforç dels companys del mòdul va ser un èxit.

Alba Huguet

Les professores també van ajudar a torrar les castanyes

Gresca i bon rotllo

Els/les castanyers/es de 4t d'ESO

Mmmmmhhh!! Que bones estan les castanyes...

el nadal al joan oró

E l
Nadal
al Joan Oró
se celebra d'una
manera especial.

Entre altres actes destaca
l'esperat festival. Gràcies a
la col·laboració dels alumnes de
2n de batxillerat i dels estudiants de
mòduls, el festival va prendre forma el dia
22 de desembre a les 11:00.

Va començar amb el pessebre vivent fet per alguns
dels nostres professors, acompanyats
per una nadala cantada en directe
per un improvisat cor professoral. Va ser
una col·laboració inesperada i divertida. A
continuació va tenir lloc el recital de fragments
del "Poema de Nadal" de Josep Maria de Sagarra dut
a terme per alguns dels alumnes de 1r d'ESO del nostre
institut, de fons es podia sentir el piano, tocat per un alumne
de 1r de batxillerat, Antonio Rodríguez. Aquesta actuació ja està
esdevenint una tradició.

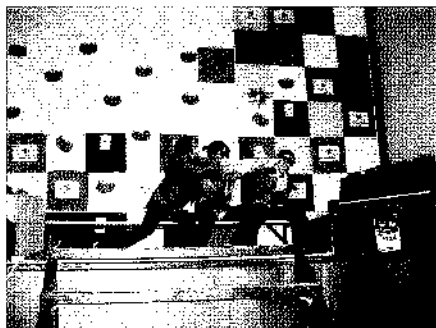
El festival en general volia parodiar un conegut programa de la televisió
que es diu "Aquí hay tomate" però en aquest cas amb la
traducció al català "Aquí hi ha tomata". Els presentadors van
ser la Goretti Herrero de 2n de batxillerat i el Miquel Lanaspà
del mòdul superior d'Animació Fisicoesportiva.

Hi van predominar les actuacions de balls molt preparats. Hi hagué
representacions d'alguns gags del Tricicle i també cants *a capella*...

Aquest any hem pogut veure clarament, en gairebé totes les actuacions, com els
famosos "reggaetons" (balls llatinoamericans molt mogudets...) s'han introduït en les
nostres vides com per art de màgia.

Cal agrair un any més la
col·laboració dels alumnes
i els professors que van fer
possible que el festival es
dugués a terme.

Alba Huguet

Un grup de 1r d'ESO saluda després de l'actuació

Les simpàtiques "tomates" van animar l'espectacle

Els "cracks" del futbol del mòdul d'educació físico-esportiva perseguits per la "premsa"

El funky va ser present al festival

Els presentadors del festival

El nostre pessebre vivent

excursión a cosmocaixa. opinión personal

El pasado 4 de noviembre los alumnos de 1º de Bachillerato fuimos al Museo de la Ciencia de Barcelona. Vimos muchas cosas curiosas, me gustó mucho la visita porque siempre es interesante saber el porqué de las cosas, por ejemplo, cómo se originan los terremotos, los huracanes. No te dan simplemente la explicación sino que te lo demuestran y se entiende mucho mejor. También comprobamos que dos cuerpos de diferente peso al caer al vacío caen a la vez. Fue muy interesante el bosque inundado, el agua procedía del Amazonas y se podían observar tipos distintos de peces.

Personalmente, me encantó poder responder a todas aquellas preguntas que tenía antes de entrar; es una gran satisfacción para uno mismo. Sinceramente volvería a repetir la excursión.

Laura Almacellas

Prenent la temperatura a l'enorme bloc de gel

conferència sobre la sida

El dia 25 de febrer de 2005, a la biblioteca del centre IES Joan Oró, es va fer una conferència sobre la SIDA. Van assistir els alumnes de primer de batxillerat, acompanyats dels professors.

La conferència la va donar una doctora de l'hospital Arnau de Vilanova, la senyora Teresa Puig, especialista en malalties infeccioses, que tracta amb pacients que tenen aquesta malaltia. En arribar ens va repartir uns fulletons informatius i uns llacets, símbols de la SIDA. La doctora ens va posar unes diapositives on podíem veure les causes, els sistemes de prevenció, la manera com evoluciona dins del cos la malaltia...

Ens va respondre a algunes preguntes que ens hem pogut formular en moltes ocasions i que ens han fet sentir-nos insegurs a l'hora d'actuar.

La SIDA és una malaltia que està més present ens els joves que en els adults. Els joves tenen menys precaució i tenen el pensament de dir: "a mi mai no em passarà", o també que: "això està molt lluny de mi", però hauríem d'obrir els ulls perquè tothom es pot arribar a infectar, i un cop el virus és a dins no podem fer gran cosa, ja que la malaltia anirà evolucionant fins que no ens quedin més defenses i pot acabar amb les nostres vides. Potser mirat així sembla una mica fort però és la realitat, i no podem deixar que la inconsciència i la falta de mesures preventives ens arruïnin la vida. Així que ja que tenim la sort d'estar informats i tenir maneres de prevenir malalties de transmissió sexual, utilitzem-les, la vida està en les nostres mans.

Sílvia Caminal
Maria Paúl

Els alumnes a l'entrada de Cosmocaixa

animac

El dia 24 de febrer els alumnes de 1r d'ESO vam anar al Teatre Principal de Lleida, per veure uns curtmétratges de dibuixos animats de diferents tècniques, temes i tipus.

Tots ells formaven part de l'Animac, el certamen internacional que des de fa uns anys es realitza a la nostra ciutat. Va ser divertit i entretingut.

El curtmétratge que més em va agradar va ser el d'un noi (fet de plastilina) que entra a classe i es comença a distreure amb els lla-

Els nois i noies de 1r d'ESO a l'entrada d'animac

pis... i arriba un moment que es comença a ficar el dit al nas, i com és de plastilina es deforma, després es toca l'orella, i li passa el mateix, i també es repenja el cap a la mà i s'arruga tota la seva galta. Com que el que explica el professor li sembla avorrit s'adorm

i quan sona el timbre aixeca el cap, i porta el llapis enganxat a la cara, i marxa, i just al moment van passant altres alumnes que estan en les mateixes circumstàncies, un té els llavis mal formats... va ser un episodi molt divertit, entre altres. Vam passar l'estona d'allò més bé.

Judith Sacristan

IV premi joan oró. I I premi d'articles sobre la ciència

El 7 de març de 2005 va tenir lloc un acte cultural molt important a Lleida, concretament a l'IES Joan Oró. Nombrós públic de la ciutat i rodalies es va concentrar a la sala d'actes per assistir al lliurament dels Premis Joan Oró.

El presentador de l'acte va ser el professor Màximo Pascual que va anar dirigint els diversos moments programats.

El director de l'institut, Josep Felis, va dir unes paraules remarcant el significat d'aquesta trobada anual, on alumnes de sisè de primària dels centres de Lleida de-

mostren les seves habilitats científiques, lingüístiques i artístiques en un ambient agradable i estimulant.

També va parlar el Director general d'Educació de Lleida, el senyor Carles Vega, posant èmfasi en la importància d'aquests premis i agraïnt a l'institut Joan Oró el treball realitzat.

A la sala hi havia altres autoritats educatives, com el regidor d'Educació de Lleida, senyor Ramon Camats, i l'inspector i antic director de l'IEI el senyor Josep Borrell.

Però també vam comptar amb la presència emotiva de la senyora Antonieta Vilajoliu, vídua del científic Joan Oró.

L'acompanyaven amics personals, professors, alumnes, AMPA, i públic en general que volien agrair-li la seva amabilitat amb un afectuós aplaudiment.

Aquests han estat els primers Premis Joan Oró que no han pogut gaudir de la presència del doctor Oró. Com sabeu, ens

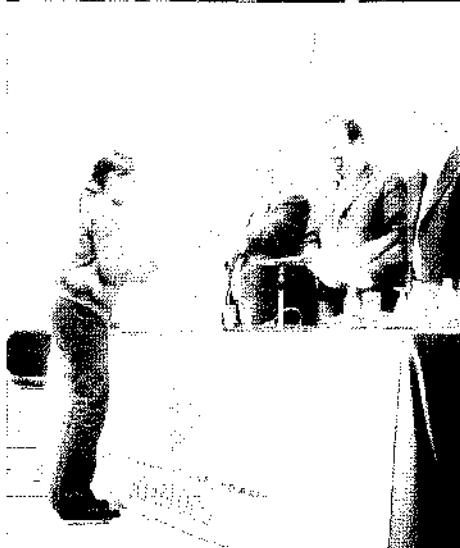
Una alumna participant en els IV premi J. Oró

va deixar el mes de setembre de 2004. La comunitat educativa de l'IES Joan Oró sempre el recordarà amb gratitud i afecte pels estrets vincles que durant molt temps ha mantingut amb nosaltres.

El professor Jorge Wagensberg va ser l'encarregat d'oferir-nos una brillant conferència sobre la ciència i la visió científica del món. Sobre la necessitat de trobades científiques de diferents disciplines que es complementin. Escoltar les seves paraules va ser tot un luxe per als assistents.

A continuació diversos alumnes participants van realitzar una mostra variada de les seves habilitats musicals, oratòries, artístiques o científiques.

Per últim es van fer públics els noms del guanyadors. El primer premi va ser per a Sílvia Peret Horrach, del col·legi l'Espiga. El segon premi per a Marc Tarrés Escalona,

Lliurament dels premis

Judit Piñol guanyadora del 1r premi Joan Oró d'articles sobre la ciència

del col·legi Frederic Godàs. I el tercer per a Marc Domènec Cutillas del col·legi L'Espiga. També hi va haver cinc mencions especials i diplomes de participació per a la resta. Pel que fa als Premis d'Articles sobre la ciència, en la categoria de 1r cicle d'ESO va obtenir el 1r premi l'alumne del nostre institut, Sebastián Peinado. El segon va ser per a Judith Sacristán i la menció especial per a Ting Ting Quiu Cheng, ambdues de l'IES Joan Oró.

En la categoria de 2n cicle va quedar primer Eric Miranda, i segon, Anuar Tamí.

En Batxillerat i Cicles Formatius va guanyar Judith Piñol i en segona posició, Davinia Font.

Enhorabona als guanyadors i a tots els participants, que han demostrat interès i esforç.

A. Huguet

L'acte va ser presidit per J. Felis, director del centre, C. Vega, director general d'Educació de Lleida i el conferenciant J. Wagensberg.

Alumnes participants del premi J. Oró amb el professor J. Wagensberg

mar i cel

El dia 8 de març de 2005, els alumnes de 1r i 2n de Batxillerat vam anar a Barcelona, a visitar el museu d'Història de Catalunya i a presenciar l'obra de teatre *Mar i cel*, una adaptació musical de l'obra d'Àngel Guimerà, feta per la companyia teatral *DagollDagom*, que enguany celebra el seu trentè aniversari.

La Blanca i el Saïd, un amor impossible

El museu d'Història de Catalunya no és com els altres, perquè en aquest podíem experimentar coses. Per exemple, podíem pujar a un cavall de fusta que estava fet a mida real, estirar d'una corda per saber el pes que tenia una armadura, fer girar un molí per fer farina, podíem escoltar músiques o diàlegs de

les èpoques a què corresponien...

En resum la visita al museu d'Història de Catalunya va ser molt didàctica i no es va fer gens pesada.

A l'hora de dinar vam anar al Maremàgnum, allí vam tenir alguna estona lliure per poder visitar Barcelona.

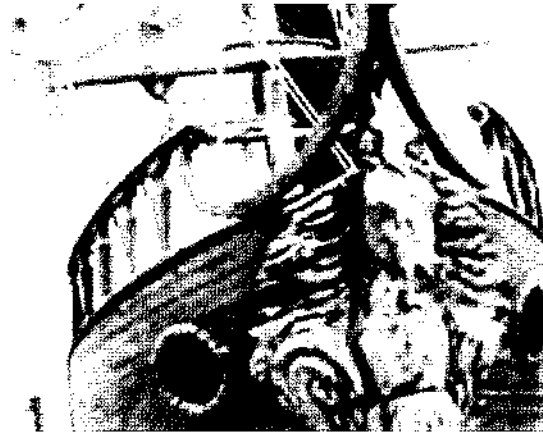
L'obra *Mar i cel*, un musical, ens explica la història d'un amor apassionat i tràgic que sorgeix entre dues persones que pertanyen a dues religions diferents, la musulmana i la cristiana, que estaven enfrontades. Lamentablement avui en dia encara les dues religions tenen les seves diferències, per això aquesta obra, d'alguna manera, té vigència en l'actualitat.

L'obra va durar dues hores i mitja, però no es va fer gens pesada, va ser molt bonica. Es podia veure l'entusiasme amb què els actors treballaven.

Elena Gadel

en el paper de Blanca, la noia cristiana, i Carles Gramaje en el de Saïd, el seu amor morisc, a part de d'altres actors cantants que ho van fer realment bé. El més espectacular va ser el vaixell, que era l'escenari principal de l'obra.

En conclusió, la visita a Barcelona fou un èxit, tothom s'ho va passar d'allò més bé.

L'impressionant vaixell de Mar i cel

Els alumnes de batxillerat al port de Barcelona

Mª Goretti Herrero

curial e güelfa

Va ser un dimarts d'abril al matí quan els joves de 3r i 4t, companyats pels professors de català, van anar als Maristes a gaudir de "Curial e Güelfa". Una obra de teatre que representa la novel·la cavalleresca anònima en què un cavaller ha de guanyar tornejos i fer mèrits per situar-se al nivell social de Güelfa i, llavors, poder estar junts.

Als alumnes els va entusiasmar la representació dels quatre actors que van sortir

a escena i van jugar molt bé amb l'escenari, els recursos teatrals, els diàlegs i fins i tot amb uns punts d'humor que feien riure a tothom.

Passaren una bona estona i tots tragueren conclusions positives ja que els va agradar molt l'obra.

El cinema és molt entretingut, però ho és menys el teatre?

E.M.N.

els alumnes d'arts gràfiques visiten graphintro

El passat dia 3 de febrer els alumnes del Cicle Formatiu d'Arts Gràfiques vam viatjar a la fira de Barcelona per visitar el Saló Internacional de les Solucions Gràfiques Graphintro/Serigraph 2005, que es consolida en aquesta tercera edició després de l'èxit aconseguit l'any passat amb més de 300 expositors.

En aquesta fira, diferents empreses presentaven les seves darreres novetats en tot un seguit d'stands dedicats al món professional de les Arts Gràfiques en gairebé totes les seves vessants, en una fira totalment professionalitzada.

Durant el nostre recorregut pel recinte firal vam poder observar la maquinària utilitzada en diferents sistemes d'impressió: flexografia, serigrafia, offset,...

No us heu preguntat mai com s'imprimeixen aquells pòsters tan grans que veieu pel carrer? I com es fan els dibuixos a les camisetes? I les banderoles que anuncien alguna cosa?...

Doncs en aquesta fira vam poder veure com s'imprimeix sobre diferents suports: pòsters, camisetes, banderoles, xapes, pins, encenedors i, en molts dels stands, vam tenir l'oportunitat de participar amb les empreses exposidores que ens van deixar provar com s'utilitzen les màquines i com es duen a terme diferents tasques en el món de la impressió.

Hi ha màquines, com els plotters, que ens van cridar l'atenció tant per la seva grandària com per les impressions de grans dimensions que eren capaces de fer.

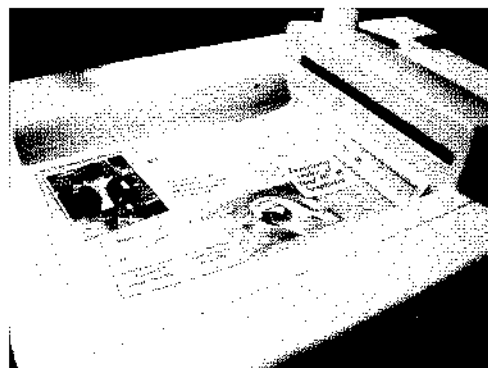
Aquesta sortida ens va semblar molt interessant perquè vam poder veure part de la realitat que té a veure amb el cicle que estem cursant i amb què ens trobarem en el món laboral.

M. Méndez, M. Miralles

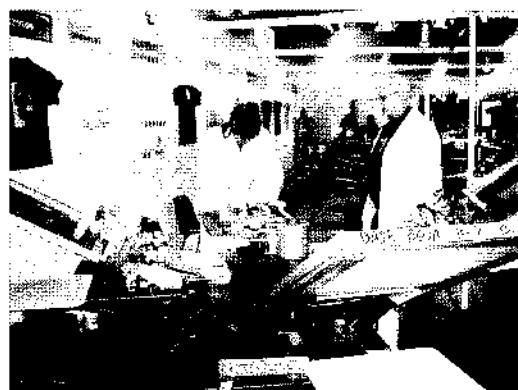
Va haver-hi molt bon ambient

Davant la fira

Impressió digital

Plotter d'impressió!

Impressió en serigrafia

deu dies inoblidables

El departament d'anglès ens va proposar participar en l'intercanvi que el nostre centre ve duent a terme des de fa molts anys amb un centre nord-americà. Es tractava d'anar a Kittery (Maine) per conèixer durant deu dies amb la família que ens acollís; veure el seu dia a dia, conèixer costums,... en poques paraules: fer vida americana. L'única condició era que els americans del nostre intercanvi vinguessin el pròxim any a Lleida, cosa que vam acceptar sense problemes.

El que realment ens feia por a tots, abans d'arribar a Kittery, era el fet de no saber què i qui ens trobaríem allà, sentir-nos diferents. Afortunadament això no ens va afectar perquè en general són persones molt obertes i amables (especialment les mares), que s'esforcen a aconseguir una bona convivència amb nosaltres durant la nostra estança.

Quan vam arribar, després del llarguíssim viatge amb avió i autobús, ens vam reunir amb totes les famílies a l'escola i després vàrem marxar a les respectives cases.

El primer que ens va cridar l'atenció en arribar a Kittery va ser la diferència de temperatura, ja que només en arribar ens vam trobar amb una tempesta de neu.

Cada matí ens trobàvem espanyols i americans a l'escola però a conseqüència de la tempesta de neu aquell matí les classes començaven a les 9 en lloc d'a les 7.30.

El que no m'agradava a mi, ni a gairebé a la resta de companys, era que matínàvem molt, i a les 10 anàvem a dormir. Ens molestava haver-nos d'aixecar a les 6 o a les 6:30 per dutxar-nos. El més curiós i estrany que vaig trobar va ser que a l'hora de dinar mai mengem junts, et donen una bossa amb sandvitx, la beguda i les típiques barretes americanes i dines a l'hora que vulguis i on vulguis. Pel que fa a les festes americanes són com a reunions a casa d'un amic, on en una gran taula

Carrer de Portsmouth (N. H.)

Vista del port de Portsmouth

Universitat de Harvard (Boston)

El senyor Harvard a la seva universitat

Amb l'School Bus

De compres

Vista panoràmica de Boston

posen el menjar (molt variat) per picar durant tota la tarda.

Les activitats que realitzàvem eren molt diverses. El segon dia vam anar de compres als "Outlet" i a sopar a casa de la professora d'espanyol, alumnes americans i espanyols junts. El dia 10 de maig vam anar a Portsmouth i, més tard a veure la Universitat de New Hampshire. El mateix dia vam anar de compres al famós Mall Fox Run. El divendres vam fer una excursió a les muntanyes, i més tard, vam provar el curiós tubing, que consisteix a baixar amb un pneumàtic per un pendent que hi ha en les pistes d'esquí; aquest està fet especialment per a aquest esport. Però, tot i així, ens va saber greu que l'esperat "School dance" es suspengués a causa de la neu.

Ens agradava molt anar de compres i per això, ens hi van portar pràcticament cada dia per comprar roba o records per als nostres familiars. El diumenge era dia lliure per estar amb la família. El dilluns, Boston ens esperava! Vam visitar una església molt antiga (Old North Church) i la Universitat de Harvard i a la tarda el Museu d'Art.

El dimarts vam passejar per la costa de Kittery fins Kennebunk Port i vam poder veure el típic far. Més tard, vam embarcar al Boston-París. Els controls sempre van ser molt estrictes. El dijous el passàrem tot el dia viatjant (amb canvi d'horari), i, quan finalment arribàrem a Lleida (amb retard per culpa de l'avió i de l'autobús) tots els pares ens esperaven amb enyorança i alegria.

Un llarg viatge en què crec, que a més d'aprendre anglès hem après a conviure, hem descobert nous costums, maneres de ser, amistats...

Jèssica Font
2n Bat.A

sortida a olot i besalú: la terra dels volcans

Els dies 9,10 i 11 de març de 2005 els alumnes de primer i segon d'ESO visitarem Olot i Besalú. Tot i que sabíem que era per fer el Crèdit de Síntesi (cosa que implica treball), desitjàvem anar-hi per aïllar-nos i fugir de la ciutat.

Foto de grup d'alumnes de 1r cicle d'ESO

Primer vam veure Besalú, un poble amb moltes construccions antigues, com per exemple l'església de Sant Vicenç i la de Sant Pere. La primera església era d'estil gòtic, amb una rosassa, amb arcs apuntats, etc. La segona, en canvi, era d'estil romànic i alhora gòtic.

Després de visitar aquest poble, vam arribar a Olot, i ens vam allotjar a l'alberg Torre Malagrida. Però no ens va donar temps de fer res, ja que de seguida visitarem el museu dels volcans que era dins el Jardí Botànic. Un lloc molt

Una pujada amb neu

gran, ple de diferents espècies de plantes i arbres: cirerers, ametllers, roures, entre altres.

Al dia següent vam anar a veure

També havien de treballar

el volcà Croscat, conegut perquè se li va extreure un tros. I el de Santa Margarida que a dins hi tenia una ermita. A la tarda férem un recorregut per la Fageda d'en Jordà, un bosc ple de faigs, amb el terreny desnivellat, pedres volcàniques i molta molsa. Un lloc tranquil, sense gaires animals, i on es podia aprofitar per dibuixar el peculiar paisatge.

L'últim dia visitarem el Museu Comarcal de la Garrotxa (Olot), on es podia observar i obtenir informació sobre feines antigues mostrades amb els seus propis estris. Ens van deixar anar a la plaça Major per comprar el que volguéssim.

Ens van agradar aquests pobles i les hores viscudes en ells. Si hi aneu algun dia descobrireu llocs nous i realment atractius.

Núria Ter, Núria Prades i Míriam Vázquez

Visitant
l'art de
La Garrotxa

premis agustí ricart 2005

El 22 d'abril de 2005, vigília de la diada de Sant Jordi, van ser lliurats els premis de narrativa curta i poesia "Agustí Ricart".

Un any més el nostre centre ha volgut incentivar l'esperit literari dels alumnes amb la convocatòria d'aquest XXè premi literari.

El jurat estava format pel director del centre Josep Felis, dos membres del seminari de castellà: Mari Torrego i Dolors Seuma i dos membres del seminari de català: Lúdia Bellloch i Carles Badia.

Els components del jurat van remarcar la qualitat dels treballs presentats i la dificultat que comportà establir un veredict.

Els guanyadors han estat:

En el nivell d'ESO modalitat prosa: 1r premi dotat amb 90 € a l'obra "Lligams" de Gerard Tresàncez (3r d'ESO) accèssit de 30 € per a "Monólogo de un amor que ya no existe" d'Atzara Noguera (4rt d'ESO).

En la modalitat de poesia: 1r premi dotat també amb 90 € a l'obra "Algunos de mis poemas" per Sandrine Yanmbock (4rt d'ESO).

En el nivell de Batxillerat modalitat prosa: 1r premi dotat amb 90 € a "Akito" d'Alexandra Bonet (1r Batx.) i en poesia la guanyadora, premiada amb 90 €, ha estat l'obra "El meu estimat avi" de Davinia Font (2n Batx.).

Els premiats van rebre les felicitacions del jurat i del públic assistent.

Sara A. Velasco

L'Alexandra Bonet, guanyadora del 1r premi en prosa de batxillerat

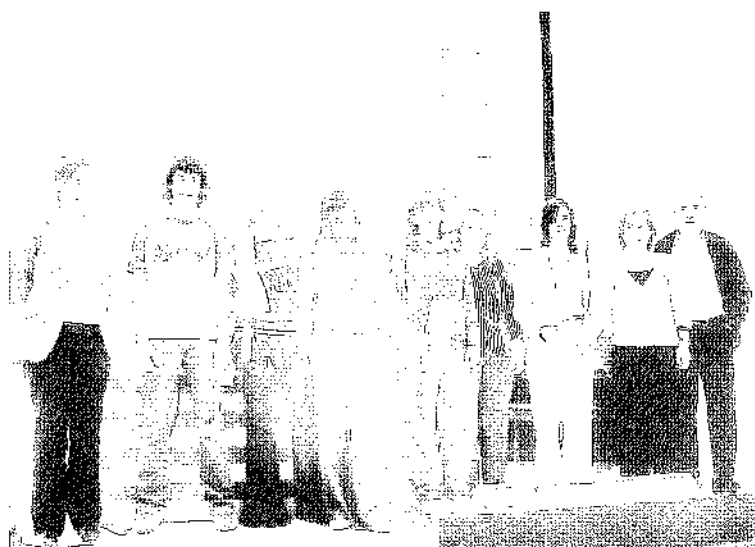

Els guanyadors del premi literari "Agustí Ricart"

El Gerard Tresàncez llegint el seu treball

Els premiats amb els membres del jurat

entrevista a ramon usall

R. Usall en els seus inicis com a professor

Aquest curs 2004-2005 ha estat l'últim curs en actiu d'un professor d'aquesta casa.

El senyor Ramon Usall, professor de francès durant molt temps, ha decidit canviar les seves tasques educatives pel merescut descans de la jubilació.

Quants anys ha treballat al nostre institut?

Vaig començar l'any 78, ininterrompudament fins al 82, (un curs d'interrupció). I del 83 fins al 2004. Sempre he treballat com a professor de francès.

Ha treballat en altres àmbits educatius, (universitat...)?

Sí, he estat durant uns cinc anys a l'escola de professorat d'EGB, en la formació de mestres. També vaig estar cinc anys a la universitat de Lleida (Estudi General), al començament dels estudis universitaris de Lleida.

Quin balanç fa d'aquests anys passats en el món de l'ensenyament?

Molt positiu per a mi, per les coses que he après a tot arreu on he estat. Cada dia aprenc coses dels alumnes, no respecte a l'assignatura, sinó d'actitud, d'idees, de respecte... .

En la seva relació amb els alumnes, recorda alguna situació divertida o curiosa?

A les classes m'ho passo molt bé. Si jo no m'ho passo bé els alumnes tampoc...

A part de les classes, una de les activitats que he fet molts anys, és acompanyar als alumnes a excursions a l'estranger, com a França.

Dues anècdotes que recordo divertides, és quan alguns alumnes esperaven un canvi radical en passar la frontera, i que una noia en un intercanvi de famílies, li van oferir més sopar i ella va respondre que estava plena, de manera que la família va entendre que estava embarassada, pel joc fonètic. Al final tot va quedar entre nosaltres amb unes rialles.

Sobretot tinc la satisfacció d'acompanyar els alumnes.

Què pensa fer a partir d'ara?

Moltes coses! Penso fer les mateixes però sense horaris i tanta obligació.

Una de les coses que més m'agrada és vaguejar!

Podré dedicar-me al que m'agrada una mica més, si m'acompanya la salut...!

Gràcies per tot, i esperem que aquest nou temps que l'espera sigui tant o més bo que el passat.

Maria Paül

després de "gairebé" tot

L'institut "Joan Oró", el meu, ha estat casa meua durant tots els anys en què hi he viscut. A més, professionalment, hi he viscut força bé gairebé sempre. A això hi ha contribuït la qualitat personal d'aquells amb qui m'ha tocat conviure. Amb una relació més o menys propera, m'he sentit ben tractat, ben acollit i, fins i tot, estimat pels diversos estaments amb qui he tingut contacte en tots aquests anys.

De força gent he rebut més del que mereixia, això no ho oblidó. Segur que no sempre he correspost com calia. Els records d'aquesta casa, la meua, s'acumulen i es barregen. Amb el temps aniran destriant-se i, sens dubte, ho valoraré més.

Vull recordar especialment la "canalla" de la casa, els alumnes. Quin privilegi, durant tants anys, poder treballar amb el bo i millor. Amb una certa recança m'he adaptat a canvis que no sempre m'han agradat i que m'han fet perdre, algun cop, il·lusions, potser vanes. La realitat s'imposa, tot i que no sempre agrada.

Vull mirar enrere, recordar sense doldre'm de res, tot i haver-me equivocat força cops.

L'instrument dels meus ensenyaments i l'objectiu a la vegada, la llengua, i no només la francesa, m'ha servit per comunicar, escoltar, pensar... Sense oblidar tot el que l'envolta que, com el silenci, sovint, també parla.

A més, després de gairebé tot, queda molt per fer.

Ramon Usall

homenatge a joan oró

El dia 22 d'octubre va tenir lloc un acte d'homenatge al científic Joan Oró, tan estimat per nosaltres. A la sala d'actes del nostre institut es van reunir diferents personalitats com la viuda d'Oró, Antònia Vilajoliu; Elena Oró, la seva filla; el Director dels Serveis Territorials d'Educació, Carles Vega; l'Inspector Josep Borrell i la biògrafa d'Oró, Mar Valldeoriola entre d'altres. Acompanyats per un nombrós públic format per professors, alumnes, pares i públic en general que ompliren la sala de gom a gom. També hi havia la premsa i la televisió.

L'acte començà amb un audiovisual recordatori de les visites de Joan Oró al nostre centre durant els 25 anys de vida del nostre institut.

Va haver-hi diversos parlaments. El director Josep Felis va agrair en nom de tota la comunitat educativa del centre l'estreta col·laboració que sempre ha volgut mantenir el senyor Oró amb l'institut lleidatà. Va lamen-

tar que encara no s'hagi realitzat un dels desitjos del científic: la creació d'un arxiu amb el seu llegat.

La periodista i biògrafa Mar Valldeoriola va destacar el perfil humanista de l'investigador, ja que en el seu interès per explicar l'origen de la vida hi havia un vessant filosòfic important.

La seva vídua, Antònia Vilajoliu, va mostrar el seu agra-

Va haver-hi diversos parlaments

iment a l'institut per aquest homenatge, i va reivindicar a la societat lleidatana i a les seves autoritats un major reconeixement de la figura de Joan Oró.

La filla, Elena Oró, va mani-

festar que al seu pare l'omplia d'orgull saber que un institut porta el seu nom.

L'acte, senzill i emotiu, va servir per fer arribar una mica més als alumnes la importància de l'obra de Joan

Oró i al mateix temps la seva humanitat i senzillesa.

L'IES Joan Oró sempre el recordarà amb gratitud i afecte.

Alba Huguet

Alumnes, professors i públic en general escoltant atentament

La sra. Oró acompanyada d'amics i de tota la comunitat educativa

Joan Oró

Joan Oró va néixer a Lleida el dia 26 d'octubre de 1923. És un científic reconegut, famós pels seus estudis sobre l'origen de la vida i recerca de vida en altres planetes. Oró, fill d'uns forners de Lleida, des de jove s'interessava per l'univers i per l'origen de la vida. El 1947 es va llicenciar en Ciències Químiques a la Universitat de Barcelona, però, el 1952 va viatjar als Estats Units amb la seva família i quatre anys més tard es va doctorar en Bioquímica a la facultat de Medicina del Baylor University College, a Houston, en

la qual va ser catedràtic des de 1963 on va fundar el departament de Biofísica a la universitat de la mateixa ciutat el 1956. Allí va estudiar el metabolisme de l'àcid fòrmic en els teixits animals, investigacions que serien claus per a l'estudi de l'origen de la vida i la interpretació d'aquest origen de la vida en el planeta Mart. Un dels millors dies d'Oró va ser el Nadal de 1959, quan, tancat al seu laboratori, va descobrir la síntesi de l'adenina, una molècula molt important per a la vida. Sorprenentment aquesta

substància va ser sintetitzada a partir de l'àcid cianhídric, un producte molt verinós.

La NASA el va "reclutar" el 1963 per participar en el programa Apollo i en les sondes Viking. En els seus treballs amb les Viking, s'encarregava de seguir el desenvolupament d'un instrument per a l'anàlisi molecular de l'atmosfera i la matèria de la superfície del planeta Mart. El professor va col·laborar amb la NASA fins als últims anys de la seva vida. Joan Oró va ser un dels precursors de la teoria de la

panspèrmia com a causa de l'origen de la vida en el nostre planeta. La teoria de la panspèrmia sosté que la matèria orgànica que va donar lloc a la vida va poder arribar al nostre planeta en els cometes que van impactar sobre la Terra primitiva. En les seves investigacions va elaborar un esquema que va des de les primeres transformacions termonuclears en les estrelles fins a la vida del nostre planeta. Va participar també com a membre de la Junta Espacial de l'Acadèmia Nacional de Ciències, que assessora el Govern dels Estats Units sobre els projectes d'exploracions espacials. Aquests projectes inclouen entre d'altres, l'Estació Espacial Internacional en òrbita terrestre, i el viatge tripulat al planeta Mart. A partir del 1970 va impulsar la societat Internacional per al Estudi dels Orígens de la Vida, ISSOL, de la que va ser president.

El 1980 es va establir a Barcelona per col·laborar en els nous plans del desenvolupament energètic i l'estudi de fonts alternatives de l'energia, per treballar com a professor de la Universitat Autònoma, i com a director en l'Institut de Biofísica i Neurobiologia, conservant igualment la seva càtedra a Houston.

A les eleccions autonòmiques del 1980, es va presentar com a candidat de CIU per Lleida. Va obtenir l'escó però la seva experiència al

Parlament va durar un any. En la dècada del 1990 va continuar amb els seus treballs com a professor de la Universitat de Houston i com a membre de diversos comitès d'investigació de l'Agència Espacial Nord-americana.

Després de jubilar-se en el 1994, Oró va tornar a Catalunya on va impulsar el desenvolupament de l'observatori astronòmic del Montsec. També va crear la fundació que porta el seu nom per fonamentar la ciència a Lleida, durant els últims 10 anys.

Joan Oró, el científic de la vida

Joan Oró és a més autor d'una dotzena de llibres i de 200 treballs d'investigació, va ser un brillant i incansable conferenciant, diverses vegades va ser candidat per al Premi Nobel i va rebre la Gran Creu del Mèrit Aero-nàutic en el 1983 i la Medalla Alexander Ivanovich Oparin de la Societat Internacional per a l'estudi sobre

l'origen de la vida, atorgada el 1986.

També va rebre la Creu de la Ordre Civil d'Alfons X El Savi i la Creu de Sant Jordi, a més de posseir també el doctorat "Honoris Causa" de la Universitat de Houston. Al juliol de 2004 va rebre la medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya, una distinció que l'investigador va rebre en el seu domicili a causa del seu debilitat estat de salut.

L'investigador ha mantingut uns lligams molt forts amb Lleida, la seva ciutat natal. L'Institut Joan Oró el va rebre en diferents ocasions, sempre estava disposat a col·laborar amb el centre. Últimament en ocasió del lliurament de premis del "Concurs Joan Oró" per a estudiants de sisè de primària ens ha visitat consecutivament els anys 2002 i 2003.

El nostre institut li estarà sempre molt agraït per la seva amabilitat i generositat i ens sentim orgullosos de portar el seu nom.

Però no som els únics, el seu nom perdurarà per sempre entre Mart i Júpiter, ja que, un asteroide que va ser descobert el 1999 per l'Observatori de Mallorca, ha estat "batejat" amb el nom de Joan Oró.

Va morir dijous 02-09-04 a les 23:00 a Barcelona, a causa d'un càncer que patia des de feia 14 anys.

Alba Huguet

jorge wagensberg

Amb motiu del lliurament dels premis del IV CONCURS JOAN ORÓ per a estudiants de 6è de primària i del 1r CONCURS D'ARTICLES SOBRE CIÈNCIA per a estudiants de Secundària i Batxillerat, hem tingut entre nosaltres el prestigiós científic Jorge Wagensberg.

El senyor Wagensberg va néixer a Barcelona el 1948, està llicenciat en Física i doctorat el 1976 a la Universitat de Barcelona i és autor de múltiples treballs en àmbits tan diversos com la termodinàmica, les matemàtiques, la biofísica, la microbiologia, la paleontologia, l'entomologia, la museologia científica i la filosofia de la ciència. És director de la col·lecció de pensament científic Metatemas, de l'editorial Tusquets.

Entre altres llibres, ha escrit *Nosotros y la ciencia* (1980), *Ideas sobre la complejidad del mundo* (1985), *Si la naturaleza es la respuesta ¿cual era la pregunta?* (2002) i *La rebelión de las formas* (2004).

Des de 1991 és el màxim responsable del Museu de la Ciència de La Caixa a Barcelona. Cosmocaixa es va inaugurar al setembre de 2004. És un gran espai de 50.000 metres quadrats dedicats a exposicions i activitats científiques. Hem tingut el privilegi de poder-li fer una entrevista abans de l'inici de l'acte de lliurament del Premi Joan Oró.

J. Wagensberg amb els organitzadors

1.- Com explicaria a un estudiant de secundària què és Cosmocaixa.

- Com ho explicaria a qualsevol persona, Cosmocaixa és un espai per produir estímuls a favor del coneixement científic, del mètode científic i de l'opinió científica. Però ho fem no amb paraules parlades, ni amb imatges, ni ordinadors sinó amb la realitat, objectes reals i fenòmens reals.

2- Ha quedat satisfet d'aquest nou museu? De què n'està més orgullós?

- Estic orgullós del nombre de visitants que han vingut

en tres mesos, això d'avaluar, la veritat és que el nombre de visitants no és l'única manera d'avaluar el museu, però si no tens visitants és molt pitjor... Això vol dir que hi ha molta gent que ha acceptat la idea.

3- Els avenços científics no sempre van acompanyats d'avenços espirituals o morals. Som millors persones o només una mica més sàvies que fa uns segles?

- Jo crec que els avenços morals i els avenços ètics han vingut d'una manera racional

de veure el món, més que d'una manera espiritual. Jo crec que el mètode científic es basa en l'objectivitat i en la intel·ligibilitat.

Penso que els avenços morals importants, per exemple l'abolició de l'esclavitud no ha estat d'una moral conceptual, d'una moral religiosa, d'una moral heretada, ha estat una lluita de gent que pensava resoldre això.

4- Quins han estat, segons la seva opinió, els avenços científics més importants dels últims anys?

- A la medicina hi ha hagut avenços ben importants amb les cèl·lules mare, això és el principi d'una medicina nova, de la qual segurament gaudireu vosaltres. Apareixerà una medicina per a cada persona que canviarà el que funcioni malament.

I en tecnologia, en els últims dos o tres anys, el motor d'hidrogen substituirà els motors de gasolina. Des del punt de vista teòric segurament avançarem molt en tota aquesta teoria de la complexitat.

5- Creu que el nivell científic amb què arriben els alumnes a la universitat és l'adequat?

El nivell científic important no és amb el que s'arriba a la universitat, sinó amb el que s'acaba a la universitat. No, penso que podria ser bastant millor. Ara penso que el que és important, quan arribes a la universitat no és tenir un bon nivell científic, és tenir un bon nivell de parlar i escriure, de la capacitat de llegir i de comprendre i d'estudiar. Això és el que s'ha de fer a l'ensenyament primari, parlar, parlar molt.

6- Què destacaria de la figura de Joan Oró?

Era un gran científic. Jo penso que al país, científics amb influència internacional n'hi ha hagut mitja dotzena i ell era un d'ells. Va ser molt important en dos coses, una, va investigar sobre l'origen de la vida i, després, va ser molt important la seva col·laboració amb els projectes espacials.

Moltes gràcies senyor Wagensberg per la seva amabilitat en contestar-nos aquestes preguntes.

Nerea Otal i Maria Paül

Fruit de l'esforç

L'alumna del nostre centre, **Marta Elcacho**, que ha fet el cicle de grau mitjà de **Preimpresió d'arts gràfiques** està d'enhorabona. Després de molt pensar i diferents projectes ha dissenyat l'etiqueta d'aquesta ampolla de vi. Els empresaris van valorar tan positivament la feina que van decidir fer-la servir per al seu vi. Aquí veieu com es pot aconseguir la feina ben feta i l'èxit, gràcies a l'estudi i el treball.

La Marta "d'etiqueta"

L'aula d'acollida.

Aquest curs 2004-2005 l'IES Joan Oró s'ha afegit a la iniciativa del Departament d'Educació de crear una *aula d'acollida* al centre. Aquesta *aula* és un entorn obert dins el centre que facilita l'atenció immediata i més adequada a l'alumnat nouvingut (és a dir, a tots aquells alumnes que provenen de països diferents i que aquest és el seu primer any d'escolarització a les nostres terres).

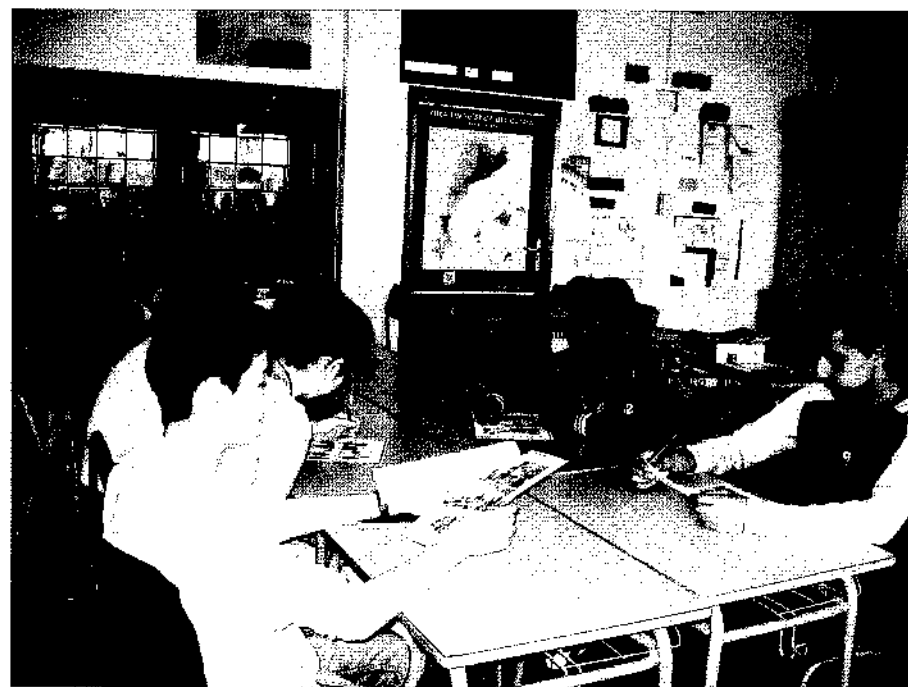
L'estructura organitzativa de l'*aula* depèn de com la gesti-

siva incorporació d'aquest alumnat a l'aula ordinària.

L'*aula d'acollida* és un espai de referència on hi trobem alumnes dels diferents cursos de l'ESO (el nombre d'alumnes no ha de ser superior a 15 per tal de poder garantir una atenció més o menys individualitzada per a cadascun d'ells). La seva permanència a l'*aula* té un caràcter transitori ja que l'objectiu és que l'alumne/a pugui integrar-se ràpidament a l'aula ordinària. L'alumnat nouvingut que s'incorpora a l'*aula d'acollida* hi assisteix un màxim de 12 hores setmanals, durant les quals treballa l'aprenentatge

elles matèries que faciliten el procés de sociabilització de l'alumnat (dibuix, música, educació física, variables i tutoria es fan, des d'un bon principi, amb el grup/classe).

La metodologia de treball és molt diversa, però sempre interactiva. Com a material bàsic disposem de: la biblioteca d'aula (diccionaris en diverses llengües, enciclopèdies, premsa, llibres que tenen relació amb diferents cultures en aspectes socials, estètics, literaris, etc.); un racó amb recursos informàtics (programes per a l'aprenentatge de la llengua, internet, programes didàctics d'ensenyament de les matemàtiques, socials, educació per a la salut, etc.); mediateca (CD, DVD, etc.); jocs, làmines, mapes, murals i tot tipus de material manipulable que afavoreix la interacció entre els aprenents. I, evidentment, aquest procés d'acollida i d'aprenentatge de la llengua no és únicament una tasca tancada a les parets del centre educatiu, sinó que les ha de traspasar mitjançant activitats inserides en la vida quotidiana (activitats didàctiques arrelades en l'entorn, lúdiques, esportives, d'esbarjo, etc.). És a dir, tota una resposta educativa que es gesta i es va implementant gràcies a la responsabilitat de tota la nostra comunitat educativa, en aquest cas, la de l'IES Joan Oró.

ona cada centre educatiu, tot i així, en tots els casos s'han de tenir previstes una sèrie de mesures curriculars, metodològiques, materials, etc., que garanteixin l'aprenentatge intensiu de la llengua, l'aprenentatge d'uns coneixements bàsics i la progres-

de la llengua catalana, i també fa un treball preparatori dels continguts necessaris per al seguiment de les diverses àrees curriculars. Per la qual cosa, en el moment de planificar l'horari d'aquest alumnat es vetlla per evitar que interfereixi en aque-

Lídia Bell-Iloch
Tutora de l'*aula d'acollida*

L'aula d'acollida els alumnes

Nosaltres som nois i noies de 12 a 16 anys que hem arribat a Catalunya fa uns mesos. Som de països diferents: Romania, Brasil, Rússia, Colòmbia, Marroc, Senegal, Argentina, Portugal, Espanya... i parlem diferents llengües.

Quan vam arribar aquí ens vam trobar amb un problema: la llengua, aquí es parla català i nosaltres no podíem comunicar-nos. Sembla un problema senzill, però és molt greu: no podíem anar a comprar, ni parlar amb els veïns... i menys encara seguir moltes classes. Això va fer que ens sentíssim molt sols i enyoréssim la nostra terra. De fet, en el moment de matricular-nos a l'IES Joan Oró ens van dir que aniríem a l'aula d'acollida. Una classe de nois i noies de països diferents on aprendríem la llengua catalana i, a poc a poc, ens aniríem incorporant a la classe ordinària. L'aula d'acollida és un lloc molt ben equipat:

ordinadors, televisor, DVD, material didàctic de tot tipus, etc. Ens hi hem trobat molt bé i hem après moltes coses de llengua catalana, sobretot, ara ja entenem moltíssim el que ens diuen en català i sabem escriure'l una mica, però encara ens hem d'esforçar més per parlar-lo millor. Molts de nosaltres ja ens hem incorporat a la classe amb la resta del grup en algunes assignatures i hem de reconèixer que encara ens costa poder seguir una classe amb normalitat, però els professors són tots molt atents i intenten ajudar-nos i fer-nos més fàcil la nostra integració. Ara que ja han passat alguns dies trobem a faltar menys la nostra terra, la nostra cultura i els nostres amics, perquè aquí ja hem fet nous amics i cada vegada estem més acostumats a la manera de viure d'aquí, Lleida, la nostra nova ciutat.

Marianne, Leidiane, Remus, Emmanuel, Nicoleta, Anna M., Mohcine, Exequiel, Jacob, Anderson, Mateo, Javier, Anastàsia, Leonardo, Pedro, Lubna...

sostenibilitat

Un tema que avui en dia entra en un gran debat de discussió és la sostenibilitat, és a dir, la utilització dels recursos naturals per poder produir energia.

Moltes organitzacions medioambientals defensen que la producció d'energia mitjançant energies alternatives és la més adequada ja que contaminen en menor grau que els combustibles fòssils (carbó, petroli...). D'aquí ve que en moltes zones s'hagin construït molins, cases amb arquitectura sostenibles... ja que són mètodes que utilitzen aparells que adquireixen l'energia d'una manera podríem dir sostenible.

Per altra banda els professionals en aquest àmbit, tot i que els agradaria que es pogués produir energia conservant el medi ambient, veuen que encara no hi ha cap solució ja que en un principi totes les energies, fins i tot les alternatives, contaminen, per exemple: els

molins són la causa d'infinat d'ocells morts, creen un paisatge lleig, a més aturen el vent, cosa que fa que no arribi al seu destí i per tant canvien el clima de la zona... Per tant de totes les energies alternatives es poden treure conseqüències. A més l'energia que sortirà d'aquests molins serà considerablement menor que no pas la que produeix una central nuclear i això significa que no es poden utilitzar només energies alternatives per a la producció d'energia perquè no aconseguirem energia suficient per a la demanda del planeta, per tant gosaria a dir que les centrals nuclears són necessàries i no es poden anul·lar ja que són les que ens subministren la major part de l'energia que consumim actualment.

Les conclusions que en trec són que s'ha de buscar la millor forma d'obtenir energia amb la mínima contaminació possible i a la vegada assegurar la demanda d'energia del planeta.

Dàvinia Font 2B batx.

el mal d'esquena

El mal d'esquena ja no només és propi de la gent gran, sinó que cada cop més afecta a persones joves i d'edat mitjana. L'experiència demostra que d'una manera espontània les persones no adopten postures correctes i automatitzen mals moviments, si no se'ls ensenya a fer-ho correctament. La millor postura és aquella que demana menys tensió en els músculs i en la columna vertebral.

Les lumbàlgies estan provocades per hàbits posturals incorrectes i manipulacions de càrregues. La columna vertebral es divideix en una part cervical, una de dorsal i una altra de lumbar, i po-

dem associar errades ergonòmiques a certs problemes o lesions, segons en quines zones de la columna es produeixin. D'aquesta manera, si ens fan mal les cervicals, això vindrà provocat per mals postures i si tenim problemes d'hèrnies i a la zona lumbar, estarà causat per postures incorrectes i manipulacions de càrregues.

Si fem moviments i postures excessivament forçades per a la nostra columna, exercim molta pressió sobre ella. Quan ens ajupim, es pinça el disc intervertebral. Si el forcem massa o ens fem vells, es perd flexibilitat, surt del lloc i com que ja no és tan flexible, li costa de tornar a la posició inicial. Les lumbàlgies poden presentar-se en

forma de lumbago, ciàtica o hèrnia discal.

Com a factors agreujants es pot destacar la deformació de la columna (escoliosi, hiperlordosi, cifosi), la vida sedentària i l'obesitat.

Dins de les postures estàtiques (les mantingudes més de 4 segons) es pot destacar la postura dempeus, que provoca una pesadesa de cames, i l'assegada, amb molèsties cervicals.

Als centres escolars, si els alumnes es carreguen de llibres, és recomanable que el pes de la motxilla no excedeixi el 10% del seu pes i portar-la al centre de l'esquena, penjada d'ambdues espatlles, mai als costats.

Maria Jesús Verdú

benvingut joan!

El Joan Roura havia estat conserge del nostre institut durant uns anys. Un conserge apreciat per tots, alumnes, professors i personal d'administració. Però la seva destinació era encara provisional i l'any passat va ser traslladat a un altre centre, concretament al de la Granadella. Tothom ho va lamentar, i ens vam acomiadar d'ell amb tristesa.

Enguany, però, ha tornat amb nosaltres amb la mateixa alegria, la mateixa cordialitat i energia que sempre l'han caracteritzat.

En Joan amb les redactores de la revista

Joan, et volem donar la benvinguda i dir-te que estem molt contents de tornar-te a tenir entre nosaltres. Al ma-

teix temps aprofitarem per fer-te unes preguntetes...

1) Com és que has tornat un altre cop a aquest centre?

Joan: Perquè es va donar la circumstància i per la meua voluntat.

2) Com va ser la teua estada a l'altre centre de la Granadella?

Joan: Molt bona, a part del centre i de l'institut, allí vaig trobar com un poble per descobrir que em va ensenyar moltes coses.

3) Amb quin ambient de treball t'has trobat?

Joan: Amb un ambient molt

ambient familiar.

4) Com t'han acollit els antics companys de l'IES Joan Oró?

Joan: Molt bé, tal com esperava perquè ja els coneixia a tots, i a part, perquè he conegut una companya nova que és igual d'agradable que els altres.

5) Has trobat canvis en el centre durant aquest any?

Joan: Personalment no molts, però estructuralment, les obres més recents.

6) Què és el que més t'agrada del Joan Oró?

Joan: la gent; els companys i alumnes.

7) Quines són les teves aficions?

Joan: M'agrada "molestar" els companys per poder anar a prendre "cafès" per fer petar la xerrada. En l'aspecte esportiu, procuro trobar temps per anar, com a mínim, a nedar.

8) Quin pla de futur tens?

Joan: Aprovar les oposicions d'una vegada i posats a demanar, una nòvia que m'aguanti, ha, ha...

Sara A. Velasco

bo però diferent perquè és un institut molt petit i estava sol de personal d'administració. Al ser petit hi havia un

el millor premi: l'amistat

participar al concurs i que hagin valorat el meu treball, el suficient per resultar premiat. El premi va consistir

tant, organitzant "quedades", repassem aquells dies i fem petar la xerrada. També parlem pel "messenger" amb els que la distància dificulta una trobada però, de qualsevol manera, no deixem de comunicar-nos. Mai no ho oblidaré.

L'últim que vull dir és que us animo a vosaltres els que feu 2n d'ESO, a participar al concurs. Si us agrada escriure i expressar en un paper els vostres sentiments o desenvolupar la imaginació, no ho dubteu. Potser no guanyeu, és difícil, però si escriviu amb el cor i amb ganes al final us sentireu contents del vostre treball, n'estic segur.

Eric Miranda

Els guanyadors del concurs de redacció

Recordo com brillava el sol el dia 20 de març de 2004. Semblava que em volgués dir alguna cosa però jo només me'n vaig adonar molt temps després.

M'havia aixecat de bon matí i em vaig anar a l'IES Màrius Torres. Hi havia molts estudiants nerviosos, intrigats perquè no sabien sobre què havien d'escriure per participar al concurs de redaccions en català de Coca-Cola. Alguns de nosaltres vam estar a la mateixa sala, al mateix institut però desconèixiem que un dia ens coneixeríem i viuríem, i encara vivim, experiències inoblidables junts.

Jo era un d'aquests i sempre estaré agraït que m'hagin donat l'oportunitat de

en un viatge d'una setmana seguint la ruta del Romànic, a part d'alguns regals. Al final d'agost vaig emprendre, acompanyat per la meva tutora, la senyora Sánchez, un viatge pel Pirineu Lleidatà, Andorra i la província de Tarragona. Vaig conèixer tots els participants guardonats, o gairebé tots, i vaig fer moltes activitats divertides. Però el que més m'ha agradat, el millor premi, ha estat que he pogut fer unes amistats molt valuoses que vetllaré perquè mai no es perdin. Recordo amb nostàlgia els àpats que fèiem tots junts: no paràvem de parlar i riure, passàvem unes estones en què jo em sentia feliç.

Ara ens trobem de tant en

L'Eric i el director J. Felis al pati del Palau de la Generalitat

un viaje diferente

Eric Miranda, alumno de 3º de ESO de nuestro instituto, fue el ganador provincial del XXVII *Concurs de Redacció en Català* de la Coca-Cola del curso 2003-2004. Quedó clasificado como primero de Lleida y 6º de toda Cataluña. Como premio le correspondió un viaje por la ruta del Románico catalán acompañado de un profesor. Además de una bolsa de viaje, un discman i libros. Se quedó a las puertas de ganar el viaje a Londres que consiguieron los cinco primeros clasificados de Cataluña. La profesora de Lengua Catalana no podía acompañarle y fui yo, como tutora, la encargada de hacerlo.

A finales de Julio nos llegó a casa toda la información detallada de los lugares que íbamos a visitar con las direcciones y teléfonos de cada uno.

Como el viaje empezaba y acababa en Barcelona, y el primer día pasaba por Balaguer, nos ofrecieron a los de la provincia de Lleida la posibilidad de recogernos en "el Faro" a las 11h. del día 30 de Agosto. Aquí empezó nuestro viaje en una flamante furgoneta de Coca-cola que

nos llevó desde Lleida hasta Balaguer.

En "el Faro" ya conocimos a Verónica i Marina, alumnas de Lleida, y a Pepita, profesora de Verónica (no todos los alumnos iban acompañados de profesor, sólo los primeros premios).

Llegó el autobús que venía de Barcelona y allí nos incorporamos a un grupo de casi 60 personas que no conocíamos, pero que, a lo largo de la semana y con tantas vivencias comunes, nos fui-

L'Eric i la seva tutora, A. Sánchez, durant el viatge

mos haciendo amigos.

Después de pasar por el pantano de Escales, de preciosas vistas, llegamos sobre las 14 h. a Taüll y, como estaba previsto, comimos en el restaurante "St. Climent" y empezamos a conocer al grupo, al menos a aquellos con los que compartimos mesa. Se habló de dónde venía cada uno, si era de una escuela privada o de un instituto público etc., curiosamente nos comentó Montse, organizadora del viaje como responsable de la

empresa Cobega, que cada año había más centros públicos en estos premios.

Después de comer visitamos primero Sta. Maria y después Sant. Climent, preciosas iglesias románicas en el municipio de Taüll, allí Anna, guía del viaje, nos explicó la historia de las iglesias, el por qué se han conservado en tan buen estado, dónde están las pinturas originales y muchas cosas más, que, si os interesan, seguro que Eric os puede explicar y lo hará en-

cantado, pues no se perdió detalle. Incluso fue de los que subió al esbelto campanario de Sant Climent.

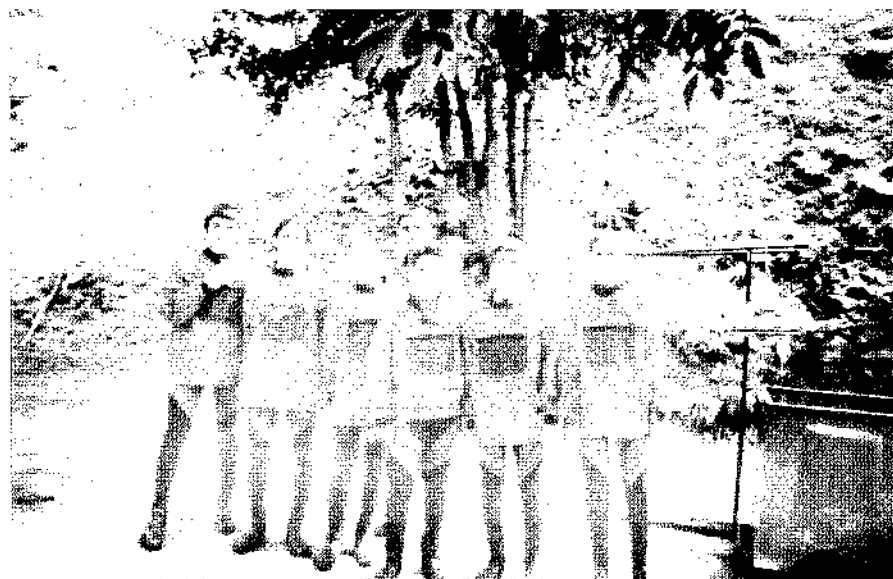
Continuamos el viaje hacia Sort, pasando por el Port de la Bonaigua, disfrutando del paisaje y, a pesar de las ce-

rradas curvas, nadie terminó mareándose gracias a nuestro experto conductor.

Llegamos al primer hotel, "Condes de Pallars", que nos sorprendió agradablemente por la situación, las instalaciones, etc. Después de acomodarnos en el hotel, salimos para cenar en el restaurante "Les brases" con abundantes y exquisitos productos de la comarca.

El día 31, martes, fue un día muy agotador, sobre todo para los que aprovecharon todas las actividades (que no fue mi caso) pero sí el de Eric

y resto de alumnos y también el de bastantes profesores. Después de desayunar, nos trasladó el autobús a Llavorsí y allí iniciaron el *rafting*, un tramo de 14 km., hasta Rialp, parecía muy emocionante, las caras, los gritos y las explicaciones que nos dieron al volver lo decían todo. En cada barca iba un monitor, pero, a pesar de eso, alguno cayó al agua, lo que aumentó, si cabe la diversión. El agua era fría pero hacía un día espléndido y, ataviados con unos monos espectaculares de neopreno, la verdad es que estaban de foto.

Preparats per fer ràfting

Comimos en el restaurante Castell Arnau y por la tarde más aventuras, primero hípica, luego *pont tibetá*, tiorlina, tiro al arco etc... Por grupos hacían diferentes cosas, todo muy divertido, incluso tuvimos un pequeño incidente con la caída de un grupo que iba a caballo; por lo visto, uno de ellos se asustó y los 4 ó 5 que iban detrás cayeron, nada impor-

tante, algún rasguño, pero el susto para los que cayeron formará parte del recuerdo del viaje.

No pudimos disfrutar de la piscina del hotel porque se hizo tarde y, después de una buena ducha, nos fuimos a cenar fuera del hotel. A la vuelta pensábamos pasar un rato en la discoteca, pero como la cena era muy buena y nos alargamos más de lo previsto, al llegar al hotel ya estaba cerrada. De todas formas después de un día tan ajetreado, más de uno, al menos yo, agradecemos poder ir a dormir, ya que al día siguiente nos esperaba

un largo viaje hasta Andorra.

El día 1, miércoles, después de desayunar salimos para Andorra, aquí sí que algún alumno se mareó un poco, y Montse, en cuanto pudo, compró una buena cantidad de Biodramina, pero ya no fue necesaria.

Entramos con facilidad en Andorra; a pesar del caos circulatorio llegamos al hotel "Mercure", mejor aún que el

anterior, además comimos en el mismo hotel un "dinar buffet" que de tantas cosas y tan exquisitas casi no sabíamos por qué decidimos, pero nos decidimos y bastante, todo estaba muy bueno.

Por la tarde a las 16 h. nos esperaban en Caldea; como estaba cerca del hotel, fuimos andando unos 15 minutos y para ir haciendo boca por el camino nos cayó un buen chaparrón, así que ya llegamos mojados porque nadie llevaba paraguas.

La estancia en el *Centre Termolúdic de Caldea* fue una gozada, relajante y divertida, el agua caliente, templada o fría en las diferentes dependencias, cerradas o al aire libre, nos permitió un relax muy adecuado después de tantas horas de viaje.

Volvimos al hotel para cambiarnos y alguno aprovechó para ir a las salas de juegos y hacer un poco de investigación de las espléndidas dependencias, pero a las 21 h. ya estábamos todos puntuales para salir en autobús a cenar y luego patinar en el *Palau de gel de Canill*; la cena fue otra vez buenísima y la sesión de *disco gel* divertida, no hubo caídas, y todos lo pasamos bien, unos más que otros, en función de la práctica que cada uno tenía en el patinaje.

Después de dormir en el "Mercure" y desayunar espléndidamente, sobre las 10 h. del día 2 jueves, salimos hacia L'Espluga de Franco-lí, comimos en el Hostal del Senglar y por la tarde visitamos el Monasterio de Poblet.

Nuevamente Anna nos explicó la historia del monasterio, las diversas modificaciones, los reyes que están enterrados etc... Nos enseñó las dependencias abiertas al público, algunas que ya no se utilizan como la inmensa cocina y otras que se siguen utilizando como el refectorio,

juegos de cartas, pero claro, ahora todos nos conocíamos y casi había más ganas de hablar con los amigos que de atender al mago, aun así estuvo bien.

Acabada la cena, salimos al parque para ver el espectáculo musical de las 23h. que se hace en la Mediterránea,

al acabar al hotel a dormir, aunque algunos, al ser la última noche, no sé si durmieron mucho, pero en ningún momento se hizo mucho ruido ni se tuvo que avisar a nadie por falta de puntualidad.

El viernes día 3 teníamos día libre dentro del parque con un *ticket* para comer, otro para bebidas y la pulsera de libre acceso a las atracciones.

El día se despertó lloviendo, para disfrutar del parque no era buena noticia, pero la tele nos dio otra peor, había muerto el Doctor Joan Oró. Para nosotros la noticia, aunque previsible por la enfermedad que hacia años tenía, nos afectó. Muchos profesores, que lo habían oído y sabían el nombre de nuestro centro, nos lo comentaron con pesar, pero había que continuar el viaje y asimilar la noticia, no sin tener un recuerdo para el que ha sido el mejor científico de nuestra ciudad. Gozamos de su compañía y su talante alegre

en diferentes momentos de la vida del Instituto, los ganadores del premio que lleva su nombre (por cierto el del primer año lo ganó Eric) nunca lo van a olvidar. Fue un científico que disfrutó con lo que hacía y entendió la ciencia como algo que sirve para que todos vivamos un poco mejor y podamos aprovechar las cosas maravillosas que nos ofrece la vida.

A pesar de todo salió el sol y acabó haciendo un día espléndido para disfrutar de las muchas atracciones y actuaciones del parque.

A las 17 h. salimos de allí y nos despedimos con mucha pena de unos maravillosos compañeros de viaje, con la esperanza de volvernos a ver en otra ocasión.

Resumiendo, un estupendo viaje para acabar las vacaciones, que nadie se perdería si lo pudiera hacer.

Yo animaría a todos los alumnos de 2º de ESO a leer y escribir mucho, que es la base para poder ganar un premio tan importante.

A los demás alumnos también les animo a leer, redactar, y aunque no podáis ganar este premio, podéis ganar otros de prestigio reconocido, como el Agustí Ricart, el Nobel de literatura... Desde aquí también os quiero animar a todos, la gran mayoría apasionados por las matemáticas, a que os presentéis a sus concursos, que también los hay, y son muy divertidos!!!

Ascensión Sánchez

El nostre guanyador molt ben acompanyat

donde aún comen los monjes que viven allí.

Después de hacer las fotos de rigor en el precioso claustro, salimos hacia el último destino del viaje *Port Aventura*.

El autobús nos dejó en el hotel "Port Aventura", dentro del recinto del parque. Allí más de uno se remojó en la piscina del hotel antes de reunirnos en el vestíbulo para ir a cenar a la *Mediterránea*. Era la cena de despedida y todo el mundo se vistió de lujo para la ocasión, el lugar y la cena en sí también estuvieron a la altura, además estábamos esperando la sorpresa que se había anunciado, fue un mago que hacía

bullying, la violència a les aules

Segons el Periódico de l'estudiant del passat mes de novembre de 2004, a Catalunya, més de 25.000 alumnes d'ESO i Batxillerat, van ser víctimes d'agressions; d'aquests alumnes, més de 12.000 es trobaven angoixats pel maltractament que reben dels seus companys, i 13.000 hi restaren importància.

- El 0,6% d'aquests alumnes pateixen amenaces un cop a la setmana o més, i el 2,9% entre una i quatre vegades.

- Un 2,4% han sigut pegats un cop a la setmana o més, i el 12,2% entre una i quatre vegades.

- Més d'un 10% son objectes de burles més d'un cop a la setmana i el 32,5% ho han estat algun cop si més no.

- Alguns alumnes són víctimes de robatori més d'un cop a la setmana i un 15,3% ho són entre una i quatre vegades.

- El 5,6% dels alumnes són víctimes de les mentides que contenen sobre ells un cop a la setmana, i el 34,1% entre una i quatre vegades.

- El 10,2% dels alumnes no se senten gaire bé amb els seus companys.

A Espanya, la violència ha augmentat un 7% en els últims anys només a l'ESO. Segons l'Estudi "Violència escolar: el maltractament entre iguals a l'ESO", del Defensor del Poble, de l'any 2000:

- El 4% dels estudiants pateixen "bullying" de forma continuada.

- El 30% dels estudiants han patit algun cop assetjament psicològic, verbal o físic.

- El 33,8% dels estudiants han rebut insults algun cop.

- I per últim, el 4,1% dels estudiants han patit una agressió física algun cop.

Perfil de l'assetjador

Els "bullies" tenen totes o algunes d'aquestes característiques:

- utilitzen la violència per evitar enfrontar-se als seus propis problemes.
- són joves amb complexos i fràgils mentalment.
- són incapaços d'acceptar normes i convencions.
- no reben l'estima suficient per part de la família.
- poden ser víctimes de maltractaments per part dels pares.
- poden ser de qualsevol classe social.
- van envoltats d'un grup de companys i sense ells no són ningú.
- necessiten impressionar els companys i divertir-los per sentir-se segurs.

Perfil de l'assetjat

Les víctimes de l'assetjament escolar tenen tots o alguns d'aquests trets:

- Pot ser qualsevol estudiant. No cal que sigui el més aplicat de la classe.
- Es culpen ells mateixos de rebre insults i ser agredits.
- S'aïllen de la resta de companys i fins i tot dels pares.
- Simulen malalties per no anar a l'escola.
- No s'atreveixen a dir-ho als pares ni als professors per por de represàlies dels companys.
- Poden tenir fracàs escolar per manca de concentració.
- Poden patir malalties de tipus psicològic, com ara depressions.
- Poden tenir malsons i insomni.

Aquestes dades ens han de fer reflexionar. Què passa en l'ambient estudiantil? Hi ha més violència ara que abans? O abans s'amagava? Què podem fer per resoldre aquesta situació? Els estudiants ens preguntem si les autoritats educatives estan assabentades d'aquesta realitat, i si estan prenent les mesures necessàries per millorar la situació.

Nerea Otal

la dansa

El món de la dansa clàssica avui en dia encara és una mica desconegut per al gran públic.

Jo us en vull parlar una mica perquè la practico i l'estimo. El ballet neix com un espectacle que englobava pintura, poesia, música i dansa. A l'any 1880 es va començar a desenvolupar sobre les puntes, encara que la majoria del temps no ballaven amb elles. La dansa clàssica és una forma d'expressió que emplea un llenguatge únic i universal, està considerat un art en si mateix, (en la meua opinió és un art en moviment).

Es pot començar a partir dels quatre anys per poder practicar la tècnica i així de grans

tenir-la ben assolida.

Arribar a ser una ballarina és molt difícil, es necessita tenir coordinació, no tenir por, tot això es pot aconseguir anant a les escoles.

Si t'hi vols dedicar o si vols estar en una companyia hauries d'anar a una altra ciutat perquè per desgràcia aquí a Lleida, de moment, no hi ha massa futur.

Quan balles damunt un escenari és una sensació inexplicable, sents una emoció molt forta, si tu gaudeixes ballant fas que el públic gaudeixi amb tu, damunt l'escenari has de donar el màxim de tu.

Es pot ballar amb sabatilles de punta o de mitja punta. Per poder portar les de punta has de tenir resistència als

peus per poder ballar sobre elles i no fer-te mal.

El vestuari utilitzat per a les classes és: mitges roses, mallot negre i les sabatilles però també, si vols, et pots posar calentadors o altres complements.

En canvi quan es fan representacions els vestits són molts bonics i brillants i estan fets a mida.

Per acabar us diré que fer dansa, tant sigui clàssica com d'un altre tipus, és molt bonic i s'experimenten moltes noves sensacions.

Tot i que aconseguir ballar bé costa molt, si ho treballles podràs aconseguir el teu somni. Jo us animo que ho proveu.

Sílvia Caminal

la nit

Ja he sopat.

Només em falten dos mesos per fer els setze, però aquesta nit surto per primer cop a una discoteca. No sé si podré entrar...espero que no em demanin el D.N.I.

Són les dotze, els meus amics ja em vénen a buscar.

Anirem amb el cotxe del Jonhy tres nois i dos noies.

Ens espera un festival!

Hem arribat, per sort no m'han demanat el D.N.I.

La Clàudia, que és més gran que jo, m'ensenya la disco, després ens separarem perquè ells marxaran amb altres amics i jo també.

Em fa una mica de vergonya!

Anem tots a fer uns "cubates", la Clàudia me n'ha demanat un de molt fort i ens el bevem de cop!

Ballem. Tota la sala em dona tombs, un noi molt guapo (es diu Dani) se'm presenta. Comencem a ballar molt sensualment, em diu a l'orella:

— Vols una ratlla? —em quedo parada. Mai no havia tingut la droga tan a prop, tot i que n'havia sentit molt a parlar.

— Dubto. —En aquesta vida s'ha de provar tot... No te'n penediràs, és una sensació diferent.

— No! — em va sortir com un tret. Potser va ser la millor

resposta que havia dit mai.

En Dani em va mirar estranyat. Per a ell, com per a molts d'altres, drogar-se és normal.

Tard o d'hora s'ho trobarà, com ja s'ho han trobat els que han quedat "enganxats" i afectats irremeiablement amb trastorns psicològics i físics. O els que ja han mort. Per mi ser jove no vol dir deixar-se arrossegat pel corrent. No vol dir fugir dels problemes artificialment. La droga no ens soluciona res, al contrari es pot convertir en el pitjor problema.

Sílvia Caminal
Maria Paúl

el fred no existeix!!!

A causa de la latitud on vivim podem experimentar els canvis de temperatura en passar d'una estació a una altra. Quan arriba la tardor i després l'hivern tots comencem a exclamar, "avui quin fred que fa" adreçant-nos a veïns i companys.

Doncs el fred no existeix, ja que solament podrem definir-lo realment com absència de calor. Tots sabem que la calor és una energia que es manifesta en els cossos mitjançant una major o menor agitació molecular i aquesta energia es desplaça des del focus més calent a un altre de més fred, o el que és el mateix el que té una temperatura més baixa.

Aquest procés descrit anteriorment es produeix espontàniament. Per realitzar el procés a l'inrevés caldrà algun dispositiu consumidor d'energia que inverteixi el procés agafant calor del focus fred i portant-lo al més calent.

Però com és possible agafar la calor d'un punt més fred i portar-lo a una altre que està molt més calent? La resposta és clara si comencem a creure que realment d'un focus que nosaltres considerem "fred", hi podem extreure calor.

Això és possible ja que el fred total o més ben dit l'absència de calor total es produeix a una temperatura que anomenem zero absolut, que en l'escala centígrada es produeix a -273°C , en aquest punt no existeix cap moviment molecular, no hi ha ener-

gia no existeix calor, per tant solament en aquest punt límit podríem dir que no hi ha calor, així doncs en qualsevol valor superior a aquest existeix calor i per tant el podríem extreure.

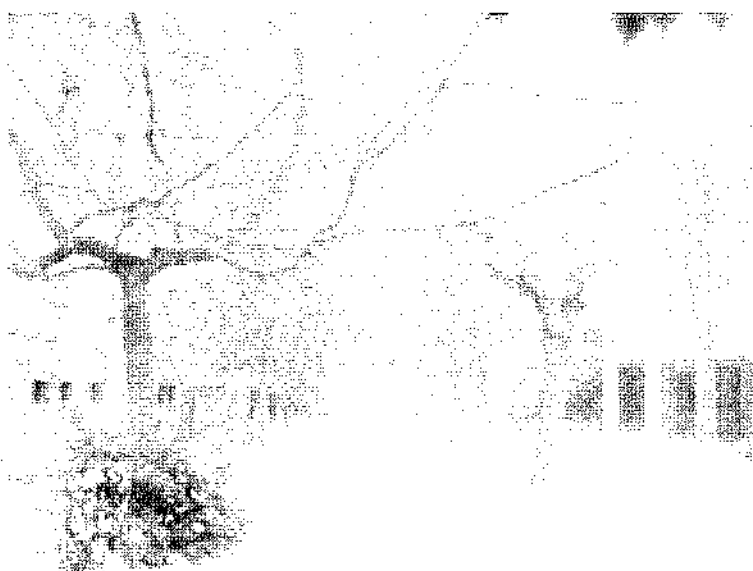
Per posar un exemple, la màquina frigorífica és un clar exemple de dispositiu consumidor d'energia que en realitat el que fa és traslladar la calor d'un lloc a un altre. El cas de la nevera que tots tenim a casa no fa fred, sinó que trasllada la calor des de dins de la nevera cap a l'exterior. La màquina no pot produir fred ja que com sabem el fred no existeix solament pot traslladar una energia en forma de calor d'un punt de més baixa temperatura l'interior de la nevera, a un altre, de més alta temperatura que és l'ambient de la cuina.

Les anomenades màquines condicionadores anomenades bombes de calor, realitzen idènticament el mateix cicle que la nevera de casa amb un avantatge, que poden invertir els focus calent i fred, mitjançant una inversió de cicle.

Aquestes màquines d'aire condicionat en cicle d'estiu, extreuen la calor que ens entra del carrer cap a dins de casa i en cicle d'hivern extreuen calor del carrer i el bombegen cap a l'interior de la vivenda. Malgrat la temperatura exterior sigui relativament freda per nosaltres, existeix la possibilitat d'extreure calor, ja que ni molt menys estem a prop de la temperatura del zero absolut (-273°C).

Per tant no podem dir que un lloc és fred si estem lògicament a una temperatura superior a l'absoluta, el concepte de fred està supeditat a la major o menor quantitat d'energia en forma de calor. Ni tan sols les màquines frigorífiques són productores de fred, sinó simplement són dispositius que bombegen o traslladen la calor d'un lloc a un altre, no es pot crear una cosa que no existeix, malgrat tot suposo que ens entenrem millor si a l'hivern com a exclamació tots manifestem... QUIN FRED QUE FA!!.

L'institut amb una mica de fred

Laureà Huguet

crisi total

La temporada que està a punt d'acabar passarà a la història com una de les més negatives dels últims anys per als equips lleidatans. Dos esports, el bàsquet i l'hoquei sobre patins, s'han quedat sense equips a les categories d'elit i ara s'haurà de lluitar molt per tornar a recuperar les màximes categories. I és que quan les coses comencen malament acostumen a acabar pitjor. Però anem a pams per explicar el perquè d'aquest fracàs anunciat des de fa temps.

El descens del Plus Pujol Lleida ha acabat amb quatre temporades en les quals l'equip i el club lleidatà han estat un exemple per a tot el bàsquet espanyol. Després d'aconseguir l'ascens a la Lliga ACB en superar el Manresa en el "play-off" de la Lliga LEB, ha jugat el "play-off" pel títol de la Lliga ACB en una ocasió, ha guanyat la Lliga Catalana en dues ocasions i ha jugat dos anys competició europea, concretament la Copa ULEB. Aleshores, què s'ha fet malament per acabar en el descens? Les dues darreres temporades les coses ja anaven força malament. De fet, l'any passat es va salvar del descens en una dramàtica última jornada en què va guanyar el Múrcia al Barris Nord. Però no es va aprendre aquella lliçó i enguany es van tornar a repetir les mateixes errades. Una pèssima planificació de la temporada, una falta de capacitat de reacció quan ja es veia que les coses no anaven bé, un entrenador (Asa Petrovic) molt passota i una gran dosi de mala sort en les lesions poden explicar, en part, un descens del qual en són culpables tots els que integren el club, des del president fins a l'últim jugador de la plantilla.

Ara s'haurà de tornar a començar per tal de poder recuperar la Lliga ACB abans dels tres anys que es fixa el president Ferran Vidal com a termini màxim per tornar a l'elit del bàsquet espanyol.

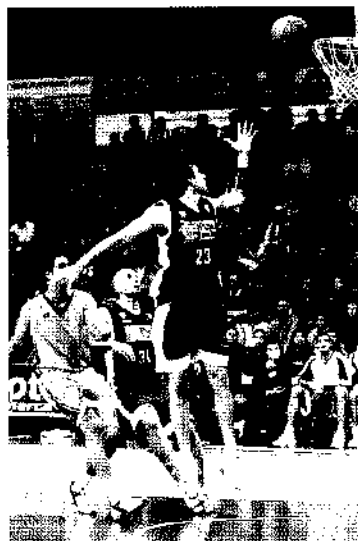
I en hoquei sobre patins la greu crisi econòmica que pateix el Lleida Llista des de fa anys l'ha portat a la Primera Divisió Nacional.

Els molts deutes acumulats a les temporades passades van obligar la nova Junta Directiva i l'entrenador Joan Carles a donar la baixa a molts dels jugadors que havien portat el club lleidatà a jugar fins i tot una final de competició europea (en aquest cas la Copa de la CERS), i van obligar a confiar en jugadors massa veterans i en joves massa inexperts que no han pogut aportar tot el que es necessitava per mantenir-se a l'OK Lliga.

Les notes positives de la temporada han estat el futbol, ja que la Unió Esportiva Lleida continuarà una temporada més a la Segona Divisió A, i el voleibol, ja que, malgrat el canvi de nom i de patrocinador, el Volley Lleida seguirà un any més a la Superlliga masculina d'aquest esport.

Josep Felis

EL REGGAETON

Característiques:

El reggaeton és un estil de música molt popular entre els joves, és fàcil de ballar i poc vocador, amb moviments molt sensuals. El ball s'anomena "perreo".

Una altra característica de reggaeton són les veus estridents, distorsionades amb equips electrònics.

El seu tema és el sexe o l'amor. Es canta sobre el sexe sense ser vulgar i donar explicacions morboses.

Orígens del "perreo":

El perreo va néixer a la República Dominicana i Puerto Rico, es va estendre a Panamà, Ecuador, Colòmbia, i actualment a Espanya. El seu nom fa al·lusió a l'acte sexual del gos.

Judicis i prejudicis cap al "perreo":

Algunes persones consideren de mal gust arribar a emular postures sexuals, d'altra banda, molts opinen que el reggaeton és un estil musical descarat, com fer l'amor amb roba sobre una pista de ball.

El cos supera els límits de la pell, busca el contacte amb l'altre establint "un ritual de proximitat".

Existeix dins la nostra societat molta gent que pensa que aquest ball és obscè, immoral i vulgar, pel contingut de les lletres i pels

moviments eròtics i sexuals. Uns altres ho rebutgen perquè creuen que denigra les dones.

En aquest sentit, és un ball que ha tingut des del seu inici molta controvèrsia i ha estat anomenat per alguns "el baile maldito". Ha estat criticat per l'església i fins i tot hi ha hagut gent que creu que s'hauria de prohibir perquè "anima a la promiscuïtat".

Anàlisi del contingut de les cançons:

Argot propi del reggaeton -----	81%
Menció del trio amorós	
o trencament d'un compromís -----	90%
Tocar-se -----	63%
Sexe implícit -----	81%
Violència sexual -----	45%

Alguns dels autors més destacats són:

- 1 Héctor y Tito
- 2 Don Omar
- 3 Chombo
- 4 La Factoría
- 5 Lorna

Aquí al'estat espanyol el reggaeton és molt escoltat en algunes discoteques. Es considera una forma de passar-ho bé amb els amics, amigues, parella ... Per a nosaltres només és un estil de música, sense més complicacions.

la f1 amb fernando alonso

Actualment, la fórmula 1 està revolucionant el món dels esports. A Espanya no era gaire conegut aquest esport

però gràcies a l'asturià Fernando Alonso, un jove que des de petit ha estat un nen superdotat per conduir al volant, hem pogut arribar a un número inimaginable de persones que gaudeixen de la fórmula 1.

Ja portem cinc grans premis de Fórmula 1 aquest any, i

el jove pilot ha quedat tercer una vegada, primer en les tres carreres següents i 2n en l'última. En aquests grans premis l'espanyol Fernando Alonso va fer el tercer a AUSTRÀLIA, el primer a MALÀISIA, BAHREIN i IMO-LA, i el segon a MONTMELÓ, i això que encara queda

VOCABULARI del REGGAETON

Aquí teniu uns quants exemples de mots propis de les lletres d'aquestes cançons. Formen part d'un argot específic desenvolupat en ambients sud-americans molt concrets.

Al Garete: sense control.

Blinblíneo: peces costoses,

luxes.

Buster (Boster): cap d'un punt de venda de drogues.

Cónsul: el millor amic.

El perro: la Sida.

Flow: estil.

Fuetazo: cop.

Gato: noi.

Girilas: noies.

Guasa: mentida.

Mai: mare.

Patrulleo: observar des d'un cotxe.

Perrear: ballar el reggaeton.

Popos: policies que fan la vida impossible a algú.

Rebuleo: baralla.

Relajando: vacil·lant.

Socio: enemic.

Suelto como gabete: estar disposat a tot.

Trambo: un truc, una trampa.

Yales: dones.

Sílvia Caminal i Maria Paúl

Alumnes d'ESO ballant el "Reggaetón"

El ritme caribeny ha entrat amb força en el nostre jovent

molt de campionat per disputar. Alonso va primer a la classificació i aquest any es presenta molt bé per a la seva escuderia RENAULT, mentre que la gran decepció és per a FERRARI que aquest any està tenint molts problemes amb el seu fórmula 1.

Sara A. Velasco

Fernando
Alonso,
victoriós

L'eutanàsia reflectida en mar adentro

"Sólo hay una cosa peor que se te muera un hijo... que quiera morirse". Aquesta és la frase que més em va impressionar quan vam anar a veure *Mar Adentro*, l'última pel·lícula d'Alejandro Amenábar.

Sinopsis

Ramon (Javier Bardem) porta quasi trenta anys postrat en un llit a cura de la seva família. La seva única finestra al món és la de la seva habitació, al costat del mar pel qual tant va viatjar i on va patir l'accident que va interrompre la seva joventut. Des de llavors, el seu únic desig és acabar amb la seva vida dignament, recurrent a l'eutanàsia. L'arribada de dues dones va alterar el seu món: Julia (Belén Rueda), l'advocada que vol donar suport a la seva lluita, i Rosa (Lola Dueñas), una veïna del poble que intentarà convèncer-lo que viure val la pena. La lluminosa personalitat de Ramon acaba per captivar les dues, que s'hauran de qüestionar com mai abans els principis que regeixen les seves vides. Ell sap que només la persona que de veritat l'estimi serà la que l'ajudi a realitzar el seu últim viatge.

La pel·lícula tracta obertament el tema de l'eutanàsia i, encara que pretengui en certs moments ser neutral, es decanta clarament per la llibertat d'elecció. És possible que aquest fet jugui en la seva contra, ja que en molts diàlegs es justifica la decisió de Sampedro, el qual es demostra com un ser humà culte (escolta música clàssica i escriu poesia) i, per tant potser, poseïdor de la raó, que formula grans teories, discursos i frases amb les quals combatre els seus "oponents". La pel·lícula es converteix d'alguna forma en un conflicte polític, religiós i, sobretot moral, prenent ser un melodrama amb missatge. Tot i que és evident que la idea important és: respectar la llibertat individual de la persona i el dret a elegir.

Què és l'eutanàsia?

L'eutanàsia és la mort d'una persona causada per una altra, en principi un professional de la medicina, a petició lliure i expressa de la persona que vol morir. L'eutanàsia vol dir "bona mort" del grec *eu* (bo) i *thánatos* (mort). Una persona posa fi, deliberadament, a la vida d'una altra considerant que això li és un bé: la mort li és preferible a una vida excessiva en sofriment.

Hi ha diferents tipus d'eutanàsia:

- L'eutanàsia activa o positiva, la que acabem d'indicar i més excepcional.
- L'eutanàsia passiva o negativa, la interrupció d'un tractament que manté en vida un pacient.
- L'eutanàsia voluntària, quan la persona afectada la

Bardem i Amenábar, actor i director de l'oscaritzada pel·lícula "Mar adentro"

sol·licita d'una manera lliure i expressa, i

- l'eutanàsia involuntària, quan es practica a una persona que és incapaç d'atorgar o no el seu consentiment, per trobar-se en estat de coma irreversible o en el cas d'un nounat amb senyals inequívocs d'irreparables anomalies físiques.

Aquest tema és polèmic i delicat. En la nostra societat hi ha postures diverses i contraposades, per exemple hi ha sectors cristians que són molt radicals en aquest tema i que pensen que sols Déu és amo i senyor de la vida, també van opinar sobre la llei de l'avortament considerant que es priva de vida a molts innocents. Pensen que els cristians no poden fer el sord ni el cec davant de tantes aberracions. Si amb l'avortament estronquen la font de la vida, amb l'eutanàsia l'anihilen.

Pel contrari Salvador Pàniker un filosof hindú resident a Catalunya, defensa que l'eutanàsia és un dret humà i de llibertat en el qual es respecten les diferents opcions personals. El nucli de

la qüestió és que cadascú pugui decidir per ell mateix, des de la seva plena capacitat jurídica i mental, o, si no, a través d'un previ testament vital, quan vol i quan no vol seguir vivint. Opina que el fet és que la vida no és un valor absolut; la vida ha de lligar-se amb qualitat de vida, i, quan aquesta qualitat es degrada més enllà dels seus límits, hom té dret a "dimitir".

Tot seguit exposem algunes paraules que Ramon Sampetro va dir en vida:

de la persona també. Pero un hijo deseado y concebido por amor es, obviamente, un bien. Una muerte deseada para liberarse de un dolor irremediable, también. Ninguna libertad puede estar construida sobre una tiranía. Ninguna justicia, sobre injusticia o dolor. Ningún bien positivo, sobre un sufrimiento injusto..."

Amb aquestes paraules de Ramon Sampetro concloem d'una forma oberta perquè hem pogut veure les diferents opinions contraposa-

des i cadascú es lliure de treure les seves conclusions, tot i que, gràcies a Ramon Sampetro hem pogut reflexionar sobre el fet que amb els avenços de la medicina i la tecnologia cada cop més es produeixen situacions en què un malalt pot allargar la seva vida, de vegades artificialment, i aquets temps viscut es pot convertir en una llarga agonía.

Sara A. Velasco
Nerea Otaí

MAR ADENTRO

Javier Bardem en el cartell de la pel·lícula

"...el derecho de nacer parte de una vida, el deseo de placer. La razon ética pone el bien o el mal en cada uno de los actos. Un hijo concebido contra la voluntad de la mujer es un crimen. Una muerte contra la voluntad

el bloqueig emocional

Bloquejar-se emocionalment pot ser conseqüència d'unes exigències tan desproporcionades que no som capaços d'afrontar. Una altra causa pot ser el fet de no saber o poder anticipar-se o preveure certs esdeveniments. També pot venir motivat pel fet que no podem trobar el suficient temps per dedicar-nos a nosaltres mateixos i, d'aquesta manera, poder desconnectar de la situació que ens angoixa per tal de poder-la analitzar des d'un punt de vista objectiu que ens faci veure la importància real del que ens turmenta i de com podem solucionar-ho.

Confiar en el procés de la vida, no tenir por al futur, saber esperar el nostre moment, ser conscients del fet que podem trobar la solució que busquem, i que, per això, posarem tots els mitjans al nostre abast per aconseguir-ho, i no descartar la possibilitat que sempre ens pot arribar un cop de sort, quan menys ho esperem, ens pot ajudar a planificar i canalitzar les circumstàncies que ens toca viure.

Per desbloquejar-nos emocionalment hem de tenir clares les nostres possibilitats i les nostres limitacions per tal de tenir una visió coherent de les coses. D'aquesta manera, cal tenir clar què és el que podem ser i no fer malbé la nostra vida intentant esdevenir precisament allò que no podem ser. Hem d'obrir-nos a la idea de tenir fe en la nostra intuïció i percepció del món per detectar l'activitat que ens agrada o per a la qual tenim una certa facilitat i que, si ens hi dediquem, ens farà créixer i evolucionar com a persones a la vegada que anem satisfent els nostres objectius. Lluitar pels nostres

projectes i aspiracions és un punt que no hem de deixar mai de banda. Al contrari, hem de creure més que ningú en nosaltres mateixos. Tot és qüestió de temps, de paciència, d'esforç i de saber valorar i explotar el nostre potencial intern.

La determinació, tenir clars els nostres propòsits, ser optimistes i estar motivats per activar la nostra voluntat farà que salvem les dificultats, tot sovint, menys nombroses de les que en realitat ens pensàvem. Per superar-les, ens basarem en els nostres valors i seran les nostres ganes de millorar les que ens impulsaran. Així, la millora personal farà que el camí de la vida no ens sembli tan costerut, sinó més aviat, interessant. Al final, la recompensa, valdrà la pena i, si no, sempre haurem après alguna cosa nova que ens servirà per a un futur repte.

És important analitzar fredament la situació per tal de no deixar-nos endur per impulsos erronis sinó per decisions clarament meditates i al nostre abast. És així com podrem guiar-nos per tal de continuar sempre endavant.

Per tant, per sortir del nostre bloqueig temporal el que farem es mirar-nos interiorment per tal d'esbrinar què volem, com ho volem, per quan ho volem i perquè ho volem. D'aquesta manera, elaborarem un pla d'acció per tal de possibilitar una possible sortida al problema que ens té tan capficats.

Així doncs, inicialment, el bloqueig ens paraitzarà però serà el nostre instint de supervivència i de superació personal el que, posteriorment, ens empenyerà a buscar les respostes dintre o fora nostre. És el joc de la vida i hem de guanyar la partida.

Maria Jesús Verdú

Homes, dones. Som iguals?

Per molt rar i prehistòric que sembli, hi ha gent que pensa que l'home és superior a la dona, millor en tots els aspectes, o l'inrevés, que les dones són millors que els homes i superiors...(encara que aquest últim sembli molt modern, en aquests temps, personalment crec que no ho és).

Jo, en canvi, penso que som diferents, ningú és millor que l'altre, això sobretot. A l'hora de pensar i d'actuar ho fem completament diferent. Però no cal oblidar que som persones i com a tals hem de lluitar per la igualtat entre nosaltres.

Fent una mica d'investigació he descobert un llibre de John Gray "Los hombres son de Marte, las mujeres de Venus" (entre tots els que hi ha sobre aquest tema) que tracta el tema de les diferències entre el sexe femení i el masculí. Ens explica de manera entenedora les diferents reaccions davant d'un mateix cas o d'un problema; com intentar arribar a comprendre'ns, sense fer-nos mal; les maneres que tenim cadascú de realitzar determinades accions...

Perquè us pugueu fer un idea, posaré un exemple que tracta de simples errors que solem fer les dones, i a causa d'aquests errors, el perquè els homes no se senten estimats; posteriorment mostraré el mateix però fent referència als errors dels homes:

Errors que solen fer les dones:

1. Ella intenta millorar la conducta de l'home o ajudar-lo oferint-li consells que ell no ha demanat.
2. Quan ell pren decisions o iniciatives, ella el corregeix o el critica.

Errors que solen fer els homes:

1. L'home no escolta, es distreu fàcilment i no fa preguntes que mostrin interès o preocupació pel problema de la dona.
2. Ell es pren els sentiments d'ella al peu de la lletra i la corregeix. Creu que ella li demana solucions i, per tant, ell les hi dona.

Per què ell no se sent estimat:

1. Ell no se sent estimat perquè ella no confia en ell.
2. Ell no se sent estimat perquè ella no l'anima a fer coses pel seu compte.

Per què ella no se sent estimada:

1. Ella no se sent estimada perquè l'home no es mostra atent ni dona proves que la consideri.
2. Ella no se sent estimada perquè l'home no l'entén.

Alba Huguet.

la mujer y el islam

La mejor manera de conocer el nivel de desarrollo y evolución de un país, es observando la condición de vida de la mujer en ese país. En el mundo árabe y musulmán, la mujer no goza de los mismos derechos que el hombre.

Pero por suerte hay dos países que se han atrevido a desafiar la resistencia masculina y han cambiado el Código de la Familia. Túnez hizo esta revolución en la época de Bourguiba (un jefe de Estado valiente y visionario, laico y moderno). Marruecos acaba de someter al Parlamento la aprobación de una nueva "mudawana" (código de familia) con un cierto número de leyes que liberan a la mujer sin dejar de respetar el espíritu del Islam y la cultura de la sociedad marroquí. El rey Mohamed VI se halla detrás de esta iniciativa; desde su primer discurso en agosto de 1999 prometió reformar el estatuto de la mujer. Declaró entonces: "¿Cómo puede esperarse poder garantizar paz y prosperidad a una sociedad mientras las mujeres, que constituyen la mitad de esa sociedad, ven sus derechos pisoteados?". El rey marroquí se ha implicado personalmente en esta medida.

Actualmente, Marruecos se ha dotado de un Código del Estatuto Personal que constituye una mini revolución en la sociedad marroquí, muy

vinculada a sus tradiciones y costumbres. Aunque los hombres han manifestado ciertas reticencias, la mujer deja de pertenecerles, de ser una prisionera o de hallarse bajo su dominio.

La mujer no está obligada a contraer matrimonio por conveniencia presionada por sus padres. Ambos esposos comparten la responsabilidad familiar y pueden, establecer un contrato para tramitar los bienes adquiridos durante el matrimonio. La mujer deja de deber obediencia al marido. Puede divorciarse cuando así lo desee. Es verdad que no se ha terminado con el repudio (el derecho de separarse de la esposa sin que medie causa justificativa) de forma definitiva, aunque prácticamente se ha exterminado. La poligamia (incluida en el Corán) se hace prácticamente imposible porque para que pueda darse, el marido debe reunir requisitos casi inhumanos como, por ejemplo, garantizar a sus mujeres idéntica consideración e igualdad afectivas y contar con el consentimiento de la primera esposa.

A partir de ahora, la mujer gozará de los mismos derechos que el hombre y ambos deberán acatar las mismas leyes. Las cosas, con el transcurso del tiempo, se pondrán en su sitio. El resultado de un combate de treinta años ha sido conseguir una condición verdaderamente humana y estar protegidas por el derecho. Para lograr que evolucionen las ma-

neras de pensar y para demostrar que estas nuevas leyes no son contrarias al espíritu religioso, se invita a los marroquíes a que aprendan a convivir respetando a la mujer: así es como una sociedad como Marruecos puede evolucionar y entrar en una forma de democracia, sin dejar de hallarse vinculada con el Islam. Tenemos una imagen deteriorada de la vida de las mujeres en estas sociedades orientales, eso probablemente es porque nunca un historiador occidental habla de las mujeres escritoras, jefes de estado, fundadores de universidades. Quizás porque no es lo suficientemente exótico... esa es la prueba de que en todo el mundo existe el machismo. La misoginia (aversión hacia las mujeres) es la cosa más compartida en el mundo, ¿cuántas veces a lo largo de la historia la mujer fue objeto de humillaciones y ofensas?

No sólo hay violencia doméstica en los lugares donde la religión es musulmana o islamista. Las condiciones de las mujeres en muchos países, suelen ser a veces más terribles y preocupantes, pero no tienen el impacto especial que se le da a la mujer árabe-musulmana. En Chile el 50% de las mujeres sufren violencia conyugal, en los Estados Unidos, cada nueve segundos una mujer es golpeada por el marido o el

amigo. Las cifras de violencia contra las mujeres en Europa, Estados Unidos o Latinoamérica son escalofriantes ¿pero a caso se dice que esta violencia está justificada por la Biblia? ¿Por qué en el mundo árabe o musulmán es siempre la culpa de la religión y no del hombre?

La mujer árabe-musulmana no es la víctima del Islam es la víctima del hombre machista, de la pobreza, de algunas tradiciones y costumbres regionales... La mujer árabe-musulmana puede parecer diferente a la occidental, con su mentalidad, su manera de vestirse, su manera de ser, de ver el mundo. Pero ella tiene el derecho a la diferencia y al respeto, tiene derecho a conseguir la modernidad de acuerdo con su identidad, sin dejar de ser árabe o musulmana para que el mundo occidental la reconozca o la acepte. Con todo esto quiero que quede claro que la mujer ya si es árabe, musulmana, cristiana, europea o americana es, ante todo, un ser humano. Y como cualquier hombre de este mundo, las mujeres tenemos las mismas aspiraciones, las mismas esperanzas, los mismos sueños de vivir en paz, de amar, de proteger a nuestros seres queridos y de vivir como un ser humano libre y digno.

Alba Huguet

Manga

S'anomena Manga a tot el dibuix de còmic fet al Japó. Les seves característiques són: personatges amb ulls grossos, cara allargada i cames primes... L'Ànime és l'art del Manga basat en la televisió.

De Manga n'hi ha de 2 tipus:

- "Shonen" que significa en japonès "noi", o sigui el "Manga Shonen" significa Manga per a nois.
- "Shojo" que significa en japonès "noia". Llavors "manga Shojo" significa Manga per a noies.

És a dir, les històries dirigides al públic masculí o femení. Però hi ha uns tipus de Manga a on no es pot diferenciar gaire si és per a nois o per a noies, ja que la trama és difícil de veure. Per exemple: "Love Hine" és un Manga per a nois, potser perquè el protagonista és un noi però està envoltat de moltes noies, en cas contrari "Fushigi Yugi" la protagonista és una noia però està envoltada de nois.

Hi ha molts tipus de Manga: "The Magical Girls", d'amor, d'estudis, de lluita, detectives...

Majoritàriament, el Manga es llegeix de forma japonesa, o sigui, de darrere a davant i també passa això amb les vinyetes.

Abans el Manga era còmic eròtic, estava prohibit aquí a Espanya, a poc a poc es va anant transformant fins el Manga d'ara, i el còmic eròtic ara s'anomena "Hentai". Fa molts anys, l'únic nom que ens sonava, més o

menys a tots els "Otakus" era el d'Akira Toriyama" autor de "Bola de Drac". Els més posats al tema, sabien alguna més, però normalment es tractava d'autors de Manga per a nois, perquè "Shojo", el gènere femení podem dir que encara no havia arribat a Espanya. Les poques mostres que es van editar van tenir un fracàs bastant sonat.

Fins que un dia "Quaqui", sense avisar, va començar a emetre per televisió una sèrie titulada "Marmalade Boy. La família que crece" de l'autora "Wataru Yoshizumi", una escriptora per al Manga Shojo femení.

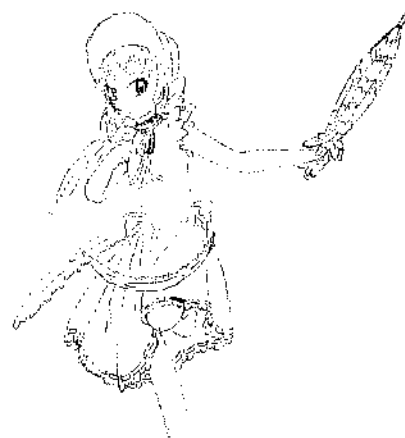
Ara el Manga és bastant popular com:

Miki i Miki d'ESO

- Aruna Tenemura autora de "Kamikaze Kaito Jeane".
- Meguni Miyazawa autora de "Mis Recuerdos del Instituto"
- CLAMP autors de "Card Captor Sakura"
- Naoko Takeuchi" autora de "SailorMoon"
- Mayu Shingo autora de "Kaikan Phrase"
- Ken Kamatsu "Love Hina"
- Rumiko Takahashi "Ranma 1/2"
- Yuu Watasa "Fushina Yugi"
- Takehiko Inove "Slam Duck"
- Yoko Kamio "Yana Yori Dango", "No me lo digas con flores" i molts però molts més.

Ting Ting Qiu Cheng
2on d'ESO

La tecnología móvil

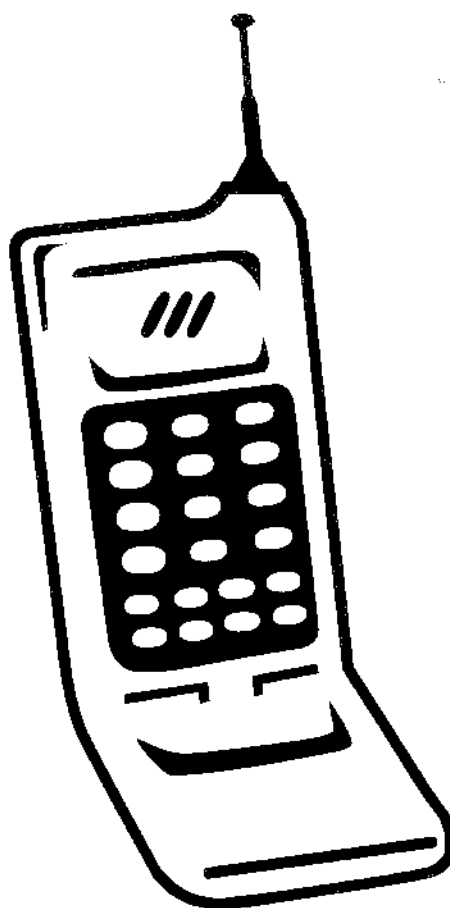
Parece que fue ayer cuando sólo utilizábamos los teléfonos móviles para llamar y enviar mensajes de texto y nos sorprendimos al ver como podíamos hablar desde cualquier lugar. Tuvieron que pasar 15 años de investigación, gastarse 150 millones de dólares y por fin, en 1973 se realizó la primera llamada desde un móvil.

Un poco de historia

El padre de la criatura fue Martin Cooper, un ejecutivo de Motorola, que ahora es el máximo responsable de Arraycomm, quien en ese año presentó al mundo el DynaTAC 8000X, y en 1990, volvería a sorprender al mundo con el famoso Microtac.

El DynaTAC, era un nuevo tipo portable computarizado y del tamaño de un walkie-talkie, con un peso de 780 gramos y unas dimensiones de 33 x 9 x 4,5 centímetros. Lo popularizaron bajo el nombre de "ladrillo". Fue, además, precursor de una serie de modelos que compartían el mismo diseño, aunque poco a poco fue rebajando el peso y convirtiéndose en más ligero has-

ta la llegada del ya famoso MicroTac. El precio era de 3600 dólares. Se convirtió en un objeto de lujo y sólo asequible en determinadas

esferas sociales, aún a pesar de su diseño y peso. En la actualidad este ejemplar se muestra en las exposiciones sobre la historia de la telefonía celular.

En la actualidad

Actualmente, hemos pasado de sólo hacer y recibir llamadas a escribir mensajes de texto y multimedia. Se puede emplear el móvil como radio, como máquina de fotos y de video; se sirve de Internet para conectarnos con cualquier red pública o privada, tiene capacidad para almacenar toda la información personal que pudiéramos necesitar, interacciona con nuestro entorno, nos ayuda a conocer las coordenadas de la posición que ocupamos en un momento dado en el planeta, nos permite jugar y también hablar a través de la videoconferencia. Todo esto y mucho más con un simple móvil de teléfono que se ha ido transformando en un pequeño ordenador.

Este aparato se ha convertido hoy en día en una necesidad para todo el mundo, nosotros los jóvenes lo utilizamos para comunicarnos y divertirnos, las personas mayores lo utilizan más en el ambiente de trabajo.

Finalmente, el teléfono móvil se ha convertido en nuestro amigo más íntimo que nos acompaña a todos los sitios pero con la diferencia de que lo podemos cambiar cuando nos apetezca por uno más entretenido.

Sara A. Velasco

noves ofertes educatives en el joan oró.

Com ja sabeu en el nostre centre teniu la possibilitat, des de fa temps, de fer dos cicles formatius: un de grau mitjà de **Preimpresió en arts gràfiques** i l'altre de grau superior **d'Animació d'activitats físiques i esportives**. Aquests cicles porten uns anys duent-se a terme amb molt èxit. Probablement per això, enguany començaran dos cicles més de la mateixa família professional: un de grau mitjà de **Conducció d'activitats físicoesportives en el medi natural** i un de grau superior de **Disseny i producció editorial**.

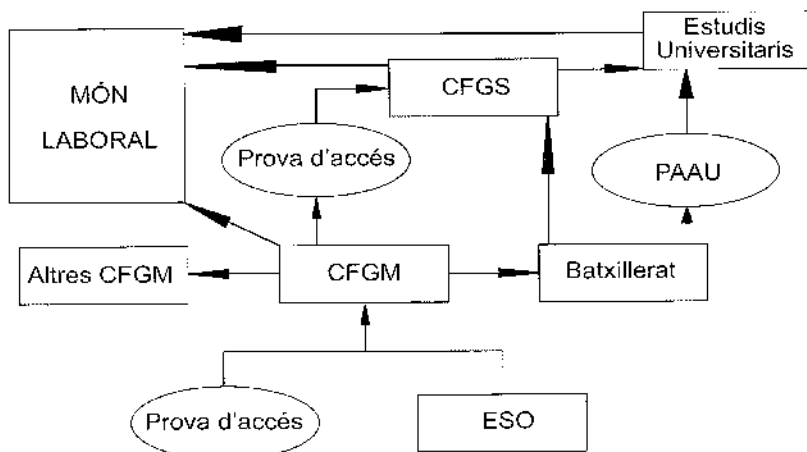
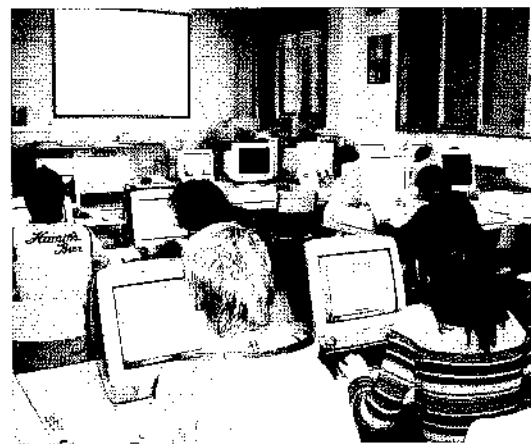
Els alumnes que decideixin fer el cicle de **Conducció d'activitats físicoesportives en el medi natural** seran tècnics que exerciran la seva activitat en el camp del turisme i el lleure, prestant serveis d'acompanyament a clients/ usuaris particulars o grups organitzats que desitgin realitzar activitats ludicoesportives que es desenvolupin en el medi natural: medi terrestre en general, baixa i mitjana muntanya. Aquest cicle es fa en només un any i et dona la possibilitat de fer pràctiques en empreses del sector.

Els alumnes que optin pel cicle de grau superior de **Disseny i producció editorial** passaran dos anys al final dels quals podran treballar com a tècnics en disseny gràfic, producció gràfica, producció editorial, preimpresió.

Us recordem, amb un gràfic, l'itinerari d'estudis establert en la LOCE, amb les possibilitats d'escollir que teniu.

Si us interessa fer algun d'aquests cicles o necessiteu més informació no dubteu a preguntar als profes d'educació física o d'arts gràfiques, estem sempre per l'insti.

Animeu-vos a fer cicles!!!

El retorn (novella col·lectiva)

(breu resum del capítol anterior)

L'Elena, la Laia, la Roser i l'Ares són quatre companyes de l'institut Joan Oró que d'un dia per l'altre es veuen embolicades en una història d'esperits que les porta a desvetllar secrets foscos i veritats ocultes. En el capítol anterior les quatre noies contacten amb un esperit i des de llavors els comencen a passar coses estranyes. Només l'Ares pot resoldre aquest misteri si es decideix a parlar amb l'esperit.

Capítol II

- Ares!, Ares espera't..., qui ha tornat?
- Ell, ell ha tornat per venjar-se de mi...
- va dir l'Ares paralizada.
- Però qui és ell? Per què s'ha de venjar de tu?
- D'acord, us en recordeu quan fa dos anys vaig arribar nova a aquest institut perquè al que anava hi va haver un incendi?
- Sí, és clar, però, què passa? No hi tindràs tu alguna cosa a veure, no?
- No!...bé, en part sí.

Eren gairebé els últims dies de curs, uns nois de l'escola es passaven les hores del pati comentant a tothom que havien fet la "ouija" i que havien xerrat amb l'Elvis. Els meus amics i jo vam voler saber si de veritat es podia contactar amb el més enllà, i un dia a l'hora del pati ens vam instal·lar a l'aula de música a intentar parlar amb algú. Al principi no passava res, però vam insistir; la moneda es va moure i algú ens va saludar, nosaltres el vam respondre com si res, ja que tots pensàvem que algú movia expresament l'objecte, així que quan va sonar el timbre ens vam anar sense adonar-

nos que realment estàvem parlant amb un esperit, llavors, ell es va quedar atrapat en el nostre món. Al dia següent vaig voler tornar-ho a fer, vaig anar a la mateixa aula i jo sola vaig començar a parlar amb ell. Em va contar la seva història i la seva mort amb tan sols 18 anys. L'Eduard, que així és com es deia el fantasma, estudiava en el nostre mateix institut feia trenta anys, era, segons tothom, un bon estudiant, una bona persona, i amb la seva noia, la Mia, feien la parella més maca de l'institut. Encara que molts els apreciaven, alguns els tenien enveja i odi. La que més els odiava era una noia que es deia Paula; a ella li agradava des de feia dos anys l'Eduard, però ell es va enamorar de la Mia i van començar una relació. La Paula, plena de fúria no volia veure'ls junts, i al final ho va aconseguir, un dia els va tancar a l'aula de música i els va prendre foc; cinc alumnes van morir en aquell incendi.

- És impressionant — vaig dir jo — com pot ser que hi hagi gent tan cruel?
- Però, Ares, què té a veure aquesta història amb l'incendi del teu institut on anaves fa dos anys? — va preguntar la Roser.
- Va ser ell, l'Eduard, va ser per culpa

meva, parlava amb ell cada dia i em demanava coses molt estranyes...

— Quines coses? —va preguntar la Laia que feia estona que s'havia incorporat a la conversa.

— Volia que llegís com una mena de sortilegi, un encantament que en teoria, qui ho llegís podia fer que l'ànima de l'esperit amb qui tenia connexió fos lliure.

— I per què no ho vas fer? —va preguntar l'Elena seriosa.

— Tenia por, qui sap, potser el que volia, o vol, és fer mal...

— El mal que ens farà si no fem el que vol, si és que encara no és lliure.

— No, encara no ho és, n'estic segura.

— Bé, doncs el que hem de fer és parlar amb ell i saber què vol abans que aquest institut també acabi en cendres. Aniré a casa i agafaré la "ouija" —va dir la Laia.

Van esperar que tothom hagués marxat de l'institut per tornar a les grades i acabar tot allò. Aquest cop les quatre es van posar en contacte.

— Eduard, ets aquí? —va preguntar la Laia. La moneda es va moure cap al "Sí".

— Aquí estic, Eduard —va començar a dir l'Ares- què és el que vols de mi?

Amb gran rapidesa, la moneda es va moure i va fer la paraula: "Llibre".

Jo amb por, li vaig preguntar:

— On el podem trobar? On abans era el llibre ja no hi queda res, tot va quedar en no res.

No em va donar temps d'acabar la frase i ell ja contestava "No".

Acte seguit va començar a fer fred, massa fred, i es va aixecar una mica d'aire.

— No pot ser —va cridar la Roser— està

passant el que abans a dintre l'escola ha passat, quan ha aparegut l'espectre...

Sí, tenia raó, ella va aparèixer. Venia des de l'altra punta del pati; estàvem aterrides, però no podiem abandonar l'esperit, no si volíem ajudar-lo. De sobte, la moneda es va moure...

"M"... "I"... "A", i va parar.

— Mia —vaig llegir jo— la xicota de l'Eduard es deia així.

— És ella —va somriure la Laia, fascinada pel que veia.

Quan vam aixecar el cap ja era amb nosaltres; duia una roba de l'època, quasi tota cremada, i la cara desfigurada. El més segur era que després de l'incendi hagués quedat així.

No ens ho esperàvem, però, ella, ens va saludar, no gaire contenta és clar, però ens va fer una rialla, que nosaltres, excepte la Roser, que encara estava espantada, li vam tornar. Ens va dir que ens ajudaria a buscar el llibre.

La Laia, curiosa com sempre, va fer una pregunta que totes teníem al cap:

— Com és que a tu et podem veure i a l'Eduard no?, la teva ànima ja és lliure?

— No —ella va contestar, tenia la veu molt dolça— encara estic atrapada. A ell i a mi ens separa una gran diferència. Quan va morir, el seu desig va ser de venjança, i va quedar atrapat per no fer mal a ningú; però a mi la venjança no em servia de res, ja era morta. És difícil d'explicar.

Ho va ser, però nosaltres la vam entendre. Després de l'explicació vam acomiadar l'Eduard i vam seguir la Mia. No sabíem on ens duia.

Continuarà...

N. Otal

1r PREMI "AGUSTÍ RICART" de poesia de batxillerat:

El meu estimat avi

Hola, una vegada més,
ja ens vàrem acomiadar, on ets?
tot i que ja fa un any que vius en la distància,
en els somnis ens retrobem, conversem i em dius que estàs content
que estàs entre nosaltres i que no t'oblidem.
Padrí t'estimem!

Cada nit quan vaig a dormir
encara et recordo, recordo la teva cara,
la teva veu, els teus gests, el teu somriure,
el soroll característic del vell tractor indicant la teva arribada,
aquelles anades i tornades per casa durant la nit,
el teu missatge més valuós dient: estimeu-mel
I sovint se m'omplen els ulls de llàgrimes
pensant en les estones més belles que junts hem viscut,
m'agrada recordar-te, m'agrada estimar-te,
però sobretot et trobo a faltar.

Quan anem a Castellnou
vaig a la teva habitació i en no ser-hi
m'omple de tristor, d'enyorança i de melangia,
tot una barreja de sentiments m'envaeixen
i aleshores, per tal de satisfer aquesta buidor
penso en els teus divertits acudits,
sempre tenies quelcom a dir,
de paraules poques, però t'enteníem
padrí, no t'oblido!

(...)

Per a tu aquest poema,
perquè et tinc en el meu pensament,
perquè no t'oblido
i que sàpigues que sempre t'estimarem
fins ara padrí, tots t'enyorem.

Dàvinia Font. 2n de Batxillerat.

1r PREMI "AGUSTÍ RICART" de poesia d'ESO:

(Selecció)

Mamá

Madre mía, belleza africana,
Con tu piel color ébano,
Tus dientes tan blancos como la nieve.
Madre mía, belleza africana.
Tú que me has dado la vida,
Tú que has sabido cuidar de mí.
Sabes mis temores y mis dolores
Sabes de mis penas y mis alegrías.
Mamá, tú que me aconsejas,
No te canses nunca.
Mamá, cuida siempre de mí.
Madre mía, belleza africana.
Hoy te digo gracias por todo,
Hoy te digo que te quiero.

No elegí

No escribo un discurso,
No me quejo.
Mis palabras son realidades que vivo.
No soy blanca,
No soy morena,
Soy negra.
La gente no me acepta,
Yo me acepto.
No elegí ser negra,
Ni los demás ser blancos, morenos, amarillos...
No elegí, aceptadme tal y como soy.

Sandrine Yanmbock de 4t d'ESO.

1r PREMI "AGUSTÍ RICART" de prosa de batxillerat

Akito

Homes. Aquella raça humana que es creu dominant, fins i tot superior, a la dona. Una raça repugnant. Una raça creguda i maltractadora. Una raça que havia de sofrir en les seves pròpies carns tot el foc que havien fet cremar a les pells de les seves parelles. Per això mateix, per aquesta mateixa raó, estic fent el que estic fent. En aquest precís moment, en aquest instant.

Dolor? Sents dolor potser? Au va, si només t'estic tocant la galta. Però sé que per a tu cada dit és com una daga que talla el seu camí.

Les tortures s'especialitzaven segons la personalitat dels contrincants. I l'últim, l'últim que encara sobrevivia a la tortura impartida, era ell. El més fràgil, el que en un primer moment em vaig pensar que seria el primer en caure havia sigut al cap i a la fi, el més fort de tots plegats. Perquè la seva fortalesa, es trobava molt més enllà dels seus ulls. I lluitava. I no es rendia mai. Em mirava amb cara d'odi, m'odiava, i després, em cridava, em maleïa i m'insultava fins que es quedava sense forces. Però a ell li era igual quant dolor havia de suportar, em mirava amb la mateixa cara desafiant que el primer moment que ens vam quedar a soles. Sense dubte, era una persona fascinant. No em vaig sorprendre gens en veure'l per primer cop. Tan jove, crèdul, franc... tenia una personalitat tan passiva... però quan va despertar el seu veritable caràcter, va ser com si la bèstia que portés dins s'hagués alliberat de les seves pròpies urpes.

Qui ets tu? El príncep blau que vol salvar una princeseta?

"a la merda, tot a la merda, jo, tu, ell, tot a la merda!" i per què no? Per què no podem anar tots a la merda? Si ja hi som, hi hem sigut sempre, des que hem nascut! Això és la merda!! L'enfurismava que comentés el sentiment tan irracional que sentia en aquells moments de ceguesa. Per això mateix ho feia. I després, me'n reia. I ell em mirava desvalgut, amb aquella mirada de vençut que només podia provocar fent això. M'agradava tant jugar amb ell... el podies controlar amb tanta facilitat... pobre imbècil.

Com et sents avui? Et trobes bé? [...]

Ni tan sols vaig notar el terratrèmol en passar el tren per les vies de damunt nostre. La fulla de cinta que portava a la mà dreta em va relliscar de les mans i va caure sobre el terra ple de pols. La vaig tornar a agafar i me'l vaig quedar mirant. Però ell també em mirava, intentant fer aquella mateixa cara gèlida que havia après de mi durant la seva estància al meu castell.

Molt bé... estàs preparat? Estàs preparat per sofrir la mort a la teva pròpia carn? Ni que haguessis vist un fantasma... per què em mires així?

Vaig agafar-li la barbeta amb la mà.

Quanta por tens als seus ulls, nen...

Vaig esclatar a riure. Vaig soltar-li la barbeta i vaig començar a riure amb més i més intensitat.

Quina pena, et juro que et deixaria anar ara mateix si no fossis un home, saps? Quina mala passada la vida, eh?

Tenia els ulls vidriosos, a punt de plorar. I això no ho suportava.

No em vinguis amb el conte de la llagrimeta! Em poses malalta!!

L'havia pegat. I tornava a estar pel terra. Però per què em feia enrabiar tant? És que no es podia comportar decentment? I altra vegada, el vaig haver d'ajudar perquè s'assegués correctament.

Hi ha tantes coses que has d'aprendre...

Vaig xiuxiuejar-li amb un somriure amarg. Ell començava a tremolar.

Veus? Saps què és això? És una fulla d'una planta. I et deus preguntar... com és que una cosa tan normal, tan conseqüent, està en mans d'una persona tan cínica i menyspreable com jo? Doncs perquè una vegada, jo vaig ser com tu. I com ara a tu t'has passat, vaig canviar de mig a mig.

Vaig arrossegar-li la fulla per la cara i després li vaig passar pit avall. Sense voler, del roçament amb la pell, la cinta havia fet un tall al pit.

Mira! És sorprenent, oi? Segur que no t'ho esperaves! Són les coses més quotidianes, les més absurdes, les que arriben a fer més mal... és cert...

La ferida li sagnava, però no el suficient.

Digues... quin és el teu punt feble?

Vaig repenjar les dues mans a les seves espatlles i me'l vaig quedar mirant directe als ulls.

La teva mirada...

No em mirava als ulls. Mai no ho feia. Almenys que no el provoqués abans. Però en aquestes

Literatura

circumstàncies ja estava massa destrossat com per aconseguir una cosa que li costava tant d'esma. Em vaig girar i vaig caminar fins al moble.

... sempre ha sigut la teva mirada la teva major debilitat... sempre esquivant-me, sempre fugint-me. Tenies por de veure la realitat, oi?

Vaig agafar la daga. La mà em tremolava.

Covard...

Murmurava. Vaig començar a netejar la daga amb delicadesa. Per tornar-la lluenta, per poder-la veure brillar a la penombra. I de sobte, sense saber d'on venia, em va venir al cap. Vaig olorar aquell perfum tan extravagant que tant detestava.

El perfum de violetes... ell somrient-me... ell jugant amb el meu cabell... ell perseguint-me, ell tancant-me... ell enfadant-se... i després... els cops.

Sense saber què feia em vaig girar d'un impuls, i sense saber com, el vaig tirar amb ràbia pel terra.

Ja era la tercera vegada que queia.

Però aquell cop la caiguda havia estat molt més forta. I una de les cordes que el subjectava s'havia deslligat.

Marxa!

Era una ordre. I encara que devia estar en un estat de estupefacció, no va tardar gens a obeir-me. De seguida es va començar a sentir la remor dels seus moviments darrera meu, ràpids i dràstics.

Fuig d'aquí! Vés-te'n d'una punyetera vegada! És que no ho entens? No et vull veure més! Marxa ja!

Estava cega d'ira. Em vaig girar quan ell ja s'apropava cap a la porta per marxar. I vaig tirar-li la daga de punta, com un dard.

Va estar a punt de tres centímetres que no el toqués. Ell es va quedar gelat, sense respiració. Va mirar la daga. Estava clavada a l'única fotografia que decorava la paret d'aquella habitació. Em va mirar, sorprès per la cara repugnant que feia. Va mirar la fotografia, era d'un home... del meu marit.

I no vaig poder reprimir el crit.

Maleït malparit!!

Alexandra Bonet 1r Bat

1r PREMI "AGUSTÍ RICART" de prosa d'ESO

Lligams

CAMINO. I mentre camino observo el que capten els meus ulls. El paisatge que em rodeja. Un cel color ataronjat. Una suau fusió entre el vermell i el groc, amb una porció més elevada del segon. I tot un seguit de núvols, unes peces blanques de diferents formes que trenquen la fusió dels colors. Però els núvols, no es troben repartits per igual en aquest cel. Tots estan col·locats a l'oest. I sembla que hi estiguin situats expressament. Formant una mena de cercle o línia que senyala o envolta a un sol radiant. Un Sol que, a diferència del cel, té una porció més elevada de vermell que de groc. Un sol que està a la meitat d'un procés. Un procés d'unió diari. Perquè el Sol, cada dia, es lliga i es deslliga del mateix: de l'horitzó.

Segueixo caminant al llarg del camí, paral·lel al mar, just per la riba. El mar també és un dels altres elements dels quals ara mateix gaudeixen els meus ulls. Veig en un lloc molt a prop de l'infinit, un gran nombre de vaixells que dansen per damunt de l'aigua. I just al cantó, una banda de gavines descendeixen en picat per procurar-se l'aliment. Hi ha lloc per tot i per tothom en el mar. I també, hi ha una gran porció per als records. I és que el mar, en la seva extensió, és tan mirífic com únic. Reserva coses en comú amb el sol. I és que al mateix moment que el sol es lliga i es deslliga cada dia amb l'horitzó, el mar és capaç de romandre-hi lligat. Va néixer lligat a l'horitzó, i així serà com morirà. I és que res els pot separar. Mantenen amb fermesa un lligam molt semblant al nostre. I és que el nostre vincle és un dels meus petits tresors.

Recordo perfectament el dia en què

començarem a construir aquesta unió. Fou quan ens vam conèixer. Compartíem la mateixa sala, i per una d'aquelles casualitats de la vida, seguírem l'un al costat de l'altre. Primer fórem companys. Després dues persones que s'apreciaven. Finalment acabarem essent grans amics. I fou llavors quan la construcció dels nostre vincle arribà al seu màxim. Ens costà perfeccionar aquest vincle que podem anomenar amistat. Tinguérem moments durs però aconseguírem superar-los fins arribar a aquest nivell d'amistat.

Ara ens falta l'últim pas. Perquè, un cop assolit aquest nivell de relació, ha de despertar un nou sentiment per poder créixer encara més. I en mi, ja fa dies que es remou. Sí, l'estimo. Estic enamorat d'ella, i ho estic perdudament. Ella no coneix els meus sentiments. Però estan dins meu i ja no els puc reprimir més. Han de sortir de dins meu. I vull que, quan surti, ho faci acompanyat. Acompanyat pels mateixos sentiments que els meus. Acompanyats per unes paraules que, amb suavitat i tendresa signifiquin: t'estimo. És l'últim pas per assolir un lligam tan consistent com el que mantenen el mar i l'horitzó.

Abandono aquest pensament momentàniament. Me'n torno al meu camí. I és que el meu camí va en direcció a la posta de sol. La fi no és altra que ella. Ella està asseguda a la punta d'un espigó que es troba a uns cent metres d'on estic ara mateix. Està asseguda damunt d'una pedra plana i grossa, on les onades mullen suaument els seus peus. El vent, que bufa amb insistència, fa dansar els seus fils d'or.

Ella no sap que estic allí, tan a prop d'on ella seu. És més, dubto que s'esperí aquesta visita. Però li he de confessar immediatament el sentiment d'amor que tinc envers ella. Ha de saber el que jo sento per ella, i jo he de saber si ella pronunciarà finalment aquelles

paraules plenes de suavitat i tendresa.. És un pas difícil i perillós. Perquè per molt que la nostra amistat sigui indestructible, només hi ha una cosa que la pot ficar en perill: nosaltres mateixos. I confessant-li aquest sentiment tan important com és l'amor que sento, estic ficant en joc tota la nostra amistat. Tinc por de dir-li, molta por. Però viure amb això dins meu s'està tornant un infern que no puc sofrir més ja.

Cada pas que faig em costa més. Cada pas és com una dura prova interior. En cada pas tinc més i més por, i més ganes de desfer el camí que m'ha portat fins aquí. Però tot i això, trec forces i continuo pas a pas fins a ella. La tinc ja molt a prop. Ella encara no s'ha adonat de la meua presència.

Trenco la curta distància que em separa d'ella, m'assec al seu cantó, i després d'uns segons, sóc capaç de articular la paraula "hola". I m'aturo a admirar la seva bellesa. Els fils d'or continuen volant per davant de la seva cara. Una cara fina com la seda. Absent de cap tipus de impuresa. Una cara d'àngel. Esculpida d'una forma magistral. Cap mà podria esculpir una cara més perfecta que la seva. Ni hi podria afegir un somriure tan ben encaixat. Amb unes comissures marcades fins al punt just. Amb un ulls marrons que brillen més intensament que el més preciós dels metalls, i que ara es troben en una línia directa amb els meus. La seva cara no coneix l'error. Tot ella és un ser indescriptible, ja que no hi ha llengua que posseeixi un adjectiu capaç de descriure el que els meus ulls estan admirant. Es podria dir que, tots els anteriors adjectius es continuen quedant curts. Fins i tot, es podrien arribar a considerar un insult a la seva bellesa.

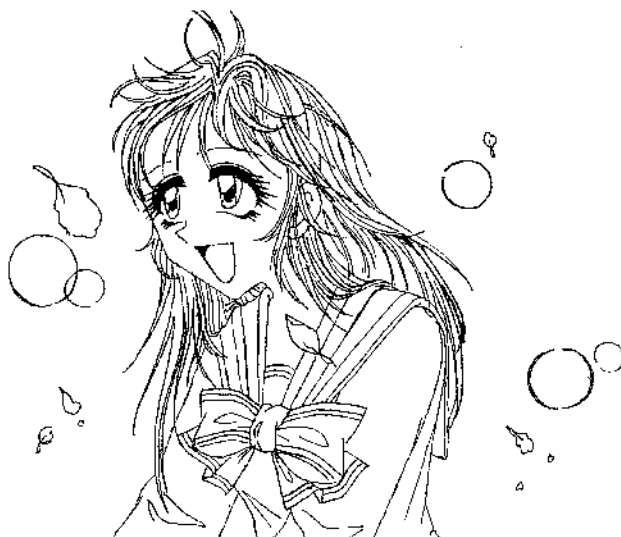
No sé què fer. Venia pensant algunes formes per començar aquesta conversa. És una situació violenta. Potser per a ella no ho és, però per a mi sí, i molt. Costa molt això d'expressar sentiments. Tot i que en els llibres sembli molt fàcil. Dir-ho amb la seva mirada clavada als teus ulls és torna una proesa.

Aparto la mirada. No puc continuar aguantant-la. Miro a l'horitzó. Penso en el lligam tan fort que mantenen el mar i l'horitzó. Crec que ella i jo podem estar units per un lligam igual de fort. Respiro profundament i li clavo la mirada als seus ulls. La meua ma cerca la seva fins a trobar-se totes dues i ajuntar-se fortament..

— Saps, m'ha resultat molt difícil poder arribar fins on estic aquí assegut. Ha sigut una decisió molt dura. Però he vingut aquí perquè he de dir-te una cosa. I ja saps que a mi, quan és el moment de dir les coses, m'agrada ser clar. Com més clar i senzill sigui millor. Així que evitaré les comparacions rebuscades dels poemes, oblidaré totes aquelles paraules tan boniques que tothom diu i que queden tan i tan bé. No, jo no sóc així. És més, no sé ni perquè et dic tot això. Quan el millor hagués estat girar-me, mirar-te als ulls i pronunciar simplement: t'estimo.

Els nostres ulls es van quedar fixos. Van crear un lligam que ningú hagués pogut trencar. I llavors, molt suaument, impulsat per una misteriosa força, em començo a atansar a ella. I ella respon a aquest moviment. I finalment els nostres llavis es troben. Es besen suaument. Un petó etern. Just després d'aquest primer bes, els nostres ulls es tornen a trobar. Ella marcà un somriure molt dolç. I entre bes i bes pronuncià amb una suau i tendra veu: t'estimo.

Gerard Tresàncez 3r ESO

Accèssit de prosa d'ESO

MONÓLOGO DE UN AMOR QUE YA NO EXISTE...

POR QUÉ de un minuto a otro la vida ya no es vida? En un instante escuchas como unos pasos lentos, acompasados, se acercan poco a poco... consigues ver la cara del señor y te das cuenta de que se dirige a ti. Al llegar le cuesta expresarse, pero, finalmente, acaba el diálogo con la palabra muerte.

Cuesta tan poco pronunciarla, pero asimilarla... Parece imposible. Por un momento prefieres creer que no lo has entendido bien; no quieres entenderlo, de repente empiezan a brotar lágrimas de tus ojos, lentas... El temblor de la cara cada vez más desacompañado, notas como si las piernas te fueran a desaparecer. Intentas hablar pero algo te lo impide: el miedo.

Te sientes sola, aislada: todo parece más difícil al saber que no puedes contar con su presencia, ahora todo es oscuro; no hay ni un rayo de luz que pueda penetrar en esta amargura... Crees que ya nunca verás salir el sol; realmente acabas de darte cuenta de lo que se siente al perder a la persona que más quieres.

Al llegar a casa no sabes a dónde mirar, todo son recuerdos que te llevan a la mente su rostro. Estás deseando que fuese ayer a esta hora, cuando él llegaba a casa, cansado de trabajar, y te regalaba un beso, recordándote cada día que tú eras su vida... Pero decides despertar,

no quieres seguir soñando, porque es un sueño que ya nunca será realidad. Ahora, sentada en el suelo de la habitación que compartías con él, donde cada mañana despertabas con un beso, y con eso bastaba para ver que eras la mujer más feliz de este mundo, sientes que todo esto ha cambiado porque te miras a un espejo y ves a una niña, que está sola, pidiendo a gritos de silencio tener ese amor... Te das cuenta de que nunca volverás a vivir, de que ya nunca notarás ese cosquilleo en el estómago, cuando él rozaba su pecho contra el tuyo, cuando él apretaba tu espalda con sus brazos para poder oler tu pelo, cuando acercaba sus labios para acariciar tu boca con ellos... ese cosquilleo de una joven enamorada, una joven que habría dado la vida por ese hombre, su príncipe azul. Lo único que me queda es llorar, llorar por un amor imposible, irremplazable. Decides tumbarte en la cama. Al dejar caer el cuerpo te das cuenta de que hay ropa doblada, más recuerdos... Es su ropa. Coges su camisa con las manos y te la llevas al pecho, imaginas que su cuerpo se halla dentro de ella, pero te das cuenta de que vuelves a soñar... Y ahora no quieres despertar porque lo demás es una pesadilla...

Atzara Noguera 4t ESO

OPERACIÓ ERASMUS

Espanyols. Italians. Espanyols. Belgues. Espanyols. Alemanys. Italians. Anglesos. Espanyols. La Mensa. Biblioteca di Lingua e Letteratura Straniera. Exàmens. Viatges. Moltes visites ("a casa meva hi ha lloc"). Partits de futbol. Llargues passejades per Lungomare. 100 quilos de pasta. 100 truites de patata. Les paelles. El gelat. Litres de calimocho. El mercat i la compra setmanal. Festes. Motorino. Ciutat preciosa. Gent increïble. Any inoblidable.
Erasmus 2002-2003. Salerno (Itàlia).

Erasmus: fàrmac de reconeguda eficàcia en la prevenció i el tractament de la timidesa. Consisteix en l'estada de 3 a 12 mesos en una ciutat de la UE per continuar estudis universitaris. Afavoreix l'aprenentatge d'idiomes, la sociabilitat i l'interès per la cultura, la tolerància i el sentiment de pertinença a Europa. La relació sentimental en el país d'origen pot resultar afectada, per la qual cosa no s'aconsella la seva utilització simultània. Té efectes secundaris com: la llengua materna pot resultar danyada, igual que qualsevol tercera llengua estudiada (aquests símptomes desapareixen en abandonar el tractament); pot produir-se un augment de l'assistència a festes, de suspensos, promiscuïtat, incapacitat de conviure de nou amb els pares, crítica dels costums típics del país d'origen, dependència del correu electrònic, multiplicació d'abonaments a Europa 15, viatges per tota Europa per visitar els amics...

S'ha descrit dependència al tractament i depressió en abandonar-lo. S'aconsella l'administració almenys una vegada a la vida, preferentment en joves.

El programa **Erasmus** (per Erasme de Rotterdam) va néixer dins la UE l'any 1987. L'objectiu: impulsar la integració europea a través de l'educació, donar suport a la mobilitat i el coneixement, crear a poc a poc una ciutadania continental. Aquell any només 240 espanyols se sumaren al programa; en l'últim curs comptabilitzat el 2002-2003 són ja 18.258.

Els més animosos històricament han estat els estudiants de Ciències Empresarials, de Lingüística i Filologia i d'Enginyeria i Tecnologia. Per comunitats: Madrid, la més addicta, seguida de Catalunya, Andalusia i València. I els països de destí habituals són: Itàlia, França, Regne Unit i Alemanya.

Aquesta és una petita part de la meua gran història. Quantes i quantes vegades he recordat aquell any, i quantes i quantes històries he contat...

Vaig partir de l'aeroport de Barcelona amb una barreja d'emoció i por. Era un rumb cap a una cosa desconeguda, un incertesa em recorria per dins. O em sortia molt bé o em sortia molt malament, però aquell no era el moment per tirar-me enrera, per dubtar, al contrari, havia pres una decisió i havia d'assumir-ne les conseqüències fossin les que fossin.

Vaig aterrar a l'aeroport de Capodiccino a Nàpols desbordada d'il·lusió. Però aquesta il·lusió es va veure esvaïda en un moment. Just sortir de l'aeroport i endinsar-me pels carrers de

Joves participants del programa Erasmus a Florència (Itàlia)

Nàpols, em va caure el món a sobre. Quan vaig veure aquell caos, aquella brutícia, tota aquella roba estesa... Una veu dins meu no parava de dir-me: - què hi fas aquí? Però gràcies a Déu això només va ser una primera impressió i al final tot aquell caos em va acabar agradant i vaig acabar estimant aquella ciutat.

Una altra cultura, un altre idioma, una altra societat. Cada dia, una experiència nova, enriquidora. Lluny de casa, em vaig adonar de la importància de la família, i del valor de l'amistat. Hi va haver moments durs: no és fàcil arribar un dia a Salerno amb dues maletes i sense parlar ni una gota d'italià, sense conèixer ningú, sense saber què t'espera. No és gens fàcil ho reconec; però no només assistí a classe durant nou mesos, sinó que vaig tenir l'oportunitat de viatjar per tota Itàlia, un dels països més bells que existeixen.

El millor que em vaig emportar del país de la pasta van ser els amics. Vaig compartir pis amb altres quatre noies: una francesa, una catalana, una austríaca i una sueca.

Ens vam instal·lar en un pis de Via Gelso, al centre d'aquella ciutat. És una ciutat costanera situada a uns 50 quilòmetres de Nàpols. Tot i que és petita, és molt bonica, amb un paisatge impressionant on el mar i la muntanya s'uneixen en un tot.

La universitat on estudiava era a Fisciano, un poblet situat a 10 quilòmetres de Salerno, era un campus immens situat enmig de les muntanyes.

Després de tot allò seguim en contacte, ens hem visitat en els nostres respectius països i planejem nous viatges juntes.

També vaig conèixer altres espanyols amb els quals estic en contacte. Si organitzàvem alguna festa s'apuntava tothom, i allí on anàvem la "liàvem".

Vaig viure un any vertiginós, amb fràgils sentiments a flor de pell que llavors es van convertir, molts, en duraders. A vegades em sembla que en nou mesos es concentraren

totes les sensacions, positives i negatives, que qualsevol viu al llarg de la seva vida.

Tot s'engrandia. I encara avui, al escoltar les cançons que sonaven en reunir-nos, només recordo bons moments. Les conseqüències d'aquella època encara subsisteixen. He fet dels viatges i dels idiomes nous hobbies, i encara queden aquells 7 o 8 amics incondicionals i una persona especial ...

Estic orgullosa de dir que vaig canviar, que els petits detalls també compten, i que l'amistat i la família són intercanviables. Essent *Erasmus*, la teva família es converteix en la teva amiga i els teus amics en la teva família. La gent amb la que convius es converteixen en la teva família, i els llaços afectius que s'estableixen entre tots són molt forts.

Encara no sé si haver estat estudiant *Erasmus* m'obrirà més portes, però el que sí puc afirmar és que l'experiència m'ha canviat la vida. Dins la maleta de tornada no només portava tot allò que un pot acumular en un any, sinó que tornava carregada d'experiències i d'històries per contar.

La quantitat de truites de patata que vam preparar per a la "serata spagnola", la festa de pijames que vam organitzar, les nits del ZANZI...

L'únic inconvenient a aquell any fantàstic va ser la dotació econòmica. Ens donaven 120 euros cada més, és a dir, no en teníem ni per començar...

Però gràcies a l'ajuda dels meus pares i dels meus estalvis vaig poder tirar endavant aquest projecte.

Ha estat la major experiència de la meua vida. M'ho vaig passar tan bé que no semblava real, va ser *una espècie de somni amb data de caducitat*.

Mònica Sirisi i Dolcet
Exalumna de l'IES Joan Oró

The Ugly Peasant

Once upon a time there was a boy who lived in a house in the outskirts of a village called Happytown with his parents, James and Margaret. He was called Jamie and he was very, very ugly. He was so ugly that he couldn't look at himself in the mirror. Every morning when he woke up, he went to the bathroom to wash his face and he always closed his eyes because he didn't want to see his face in the mirror. Well, we can say that Jamie knew he was ugly, but he was a very good boy. James, Jamie's father, was a peasant. He had a farm where he had some animals: chickens, pigs, cows, etc. and he also had a field where he worked. Jamie always helped his father. Jamie didn't have friends because he never went out. He was always at home helping his father or his mother. He only went out when his mother ordered him to go shopping at Happytown's market. When he went to the market, he always covered his face with a mask because he was fed up with the people from Happytown. They always laughed at him. When he was in the market, Jamie pretended he didn't mind people laughing at him. But when he arrived home, he cried and thought how unlucky he was. His mother Margaret

tried to console him by saying that he wasn't ugly. "Jamie, don't worry, you aren't ugly. People are wrong", said his mother. But Jamie answered, "Mum, people are bad, they know that I feel sad when they say to me that I'm ugly".

One morning he went to the market, and when he returned home, he saw a coin on the ground. Jamie thought that he could buy a new mask so he went back to the market. On the way there he saw an old woman asking for charity. He thought that the woman needed the money, so he gave her the coin. Suddenly the old woman turned into a fairy and she said, "Jamie, you're a good boy and I want to compensate for it by changing your appearance. I also know that you help your father working in his field. I will make your parents rich." Jamie went home and when he arrived there, he saw everything was as always. Nothing was changed. The following morning, he woke up and he saw that his room was bigger than before. It was a palace's room. Now

his home was a palace! When Jamie went to the bathroom, he saw his face in the mirror and he shouted, "This boy isn't me!!" The fairy appeared again and she said, "Jamie, now you're a new boy and your family is rich, but if you aren't a good boy, everything will go back to their original situation." Then the fairy disappeared. Jamie couldn't believe it. He thought that it was a dream.

Jamie went to the kitchen to have breakfast. Now the kitchen was huge and he saw a man working there. "Who are you?", asked Jamie. "Jamie, are you OK? I'm Jeffrey, your butler, you don't know me?" Jamie understood quickly. The fairy made everybody think everything was ordinary. Only Jamie knew that everything was new. He answered, "Yes, yes. Sorry, Jeffrey. I had a strange dream last night". "Don't worry boy. Would you like a coffee?" asked Jeffrey. Jamie was very surprised. He thought it was a dream again. His father came into the kitchen and said, "Jamie, you have to go to the King's castle and tell him that I invite him and his family to have dinner here next Friday. Jeffrey! Come on, prepare one of the horses." "Yes, sir", answered the butler. Jamie went to take the horse. In fact, the fairy had turned all the animals of

the farm into horses. Jamie took one of them and he went to the castle. First, he passed by Happytown market and everybody greeted him respectfully. "Good morning, sir Ferguson". Some girls also said, "Look! He's Jamie Ferguson, the richest and the most handsome boy from Happytown". He could see that everything had changed. Now he was the luckiest boy of the world. Even more, Jamie was now the boy all of the girls liked.

He arrived at the end of the town and he had to go to the castle. He was walking on his horse when he arrived at a crossroad. The map that Jeffrey had given him before he went out of his palace said that he had to turn left. It was night when he arrived there and he decided to stop to have dinner and to sleep.

The following day Jamie started to walk again and finally he arrived at the castle at midday. He knocked on the door and a beautiful girl opened it. It was the princess. "Who are you?", she asked. "I'm Jamie Ferguson..., Sir James Ferguson's son, the richest man from Happytown. I have a message for the King". She called her father and he came there. He accepted the invitation and he said that they would go and have dinner.

That Friday Jamie was very nervous because he liked the

princess. The princess was very beautiful. She was the most beautiful girl that Jamie had seen in his life. That Friday at night, Jamie and his parents waited for the guests. They started to have dinner and in that moment James said, "Well, majesty, I have invited you and your family because I want to tell you something." The King asked, "What's the matter, sir Ferguson?" "I want your daughter, Princess Katherine, to get married to my son Jamie." The King said, "It's a good idea, sir Ferguson" "I agree", said the princess. "Do you agree, too, Jamie?", asked James. "Yes, I will marry your daughter, majesty."

The wedding was the following week. Jamie had been thinking about that all the time. He couldn't believe that he had become a prince! On the wedding's day, Jamie thought that he had to tell the truth, he knew that he was lying to his future wife because he wasn't a handsome boy. The fairy did it.

When Jamie woke up in the morning of the wedding's day, he said, "Fairy, where are you? I have to ask you something." And then the fairy appeared in his room. "What's the matter, Jamie?", she asked. "Kath has to know that I'm not the boy that she wants, I'm an ugly peasant, not a handsome rich boy," answered Jamie.

"But don't you want to live happily?", she asked. "Yes, but I don't want to be a liar." The fairy was very surprised but she realised that the boy was right and she decided to turn him into an ugly boy again. Jamie went to talk to his girlfriend. He went near the church where the girl was waiting for all of the guests and she said to her, "Kath, I'm Jamie", and the girl answered, "What? You're crazy. Go away or I'll call the guards." And at that moment, the fairy appeared again. She and Jamie explained everything to her. When they finished, the girl began to cry, thinking how good her boyfriend was and she said, "I'll marry you. I don't mind if you are ugly". The fairy thought that it was an injustice and she decided to turn him into a handsome boy. She said, "Jamie, you're a very good boy. Maybe you were an ugly peasant, but by being a good person you have become prince. When I turned you into a handsome boy, I told you that if you were a bad boy, I will let everything as before, but now I know that you aren't a bad person." Jamie and Kath got married that afternoon and then, they went to the King's castle where they lived happily forever after.

Bruno Moreno 2n Bat B

Res no és el mateix

*Alguna cosa no està bé
Quan estic al teu cantó
Ja res no és el mateix
Estic vivint una mentida*

*No em mires amb els mateixos ulls
Els teus petons ja no tenen el mateix sabor
El meu cap dóna voltes
L'únic que faig és patir*

*Les meves paraules s'han tornat fredes
Tots els meus pensaments se'n van cap a tu
Intento córrer i córrer
I no et puc dir que...*

*Ara res no és el mateix
Ja no plores al meu cantó
Fa temps que no ric
Em trenco a trossos al teu costat
Necessito fugir d'aquí
I ser sincera amb mi*

*Miro enrere i et veig
Sé que res no tornará al seu lloc
M'agradaria tornar a estar entre els teus braços
Però oblida'm, obre els teus ulls, ja no sóc aquí*

*Deixa'm volar lluny
No vull continuar amb aquesta mentida
Continua sense mi
No em segueixis, no vull fer-te més mal*

*Les meves paraules s'han tornat fredes
Tots els meus pensaments es bolquen vers tu
Intento córrer i córrer,
I no et puc dir que...*

*Ara res no és el mateix
Ja no plores al meu cantó
Fa temps que no ric
Em trenco a trossos al teu costat
Necessito fugir d'aquí
I ser sincera amb mi*

Nerea Otal 12-10-2004

No em salvís

No em salvís, dic que no em salvís
Quan estigui davant d'un mirall i
Em posi a plorar com una nena.
Dic que no m'ajudis a vèncer la por,
Ni tan sols l'adversitat.

No em salvís, és qüestió de temps,
I no preciso d'un instant
Que m'impulsi a continuar
Endavant en aquest compte enrere
No em salvís.

No demanaré perdó a ningú per sentir-me d'aquesta forma.
No li pregaré favors al meu cor,
Ni excuses, ni remeis, ni plors,
Ni un maleït consol més.

No.

Estic cansada de somiar, d'assumir,
De fingir que això no va amb mi,
Que res canviarà.

No em salvís, dic que no em salvís
Quan no vulgui viure d'aquesta forma.
Sense una mirada, sense un somriure.

No em salvís, dic que no em salvís
Quan et vulgui besar
I dir-te que t'estimo.

No em salvís encara que creguis evident de fer-ho,
Evident i necessari.

No ho facis.

No,

No em salvís, no et rendeixis tu també...

Nerea Otal 29-12-2004

Sempre

M'has deixat fora de tu
Has fugit de mi, del nostre amor
Vas dir que era el millor per tots dos
Però no em vas preguntar
Vas decidir agafar el nostre amor i
Llençar-lo
No esperis que et perdoni
M'has fet molt mal

Sempre ho havíem superat tot
Sempre
Vas deixar que el nostre amor es
consumís
No tornis per ell, et cremaràs
Sempre m'has salvat
Sempre
Però ara no cal que tornis
Ja no hi ha lloc per a tu.

Nerea Otal 28-09-2004

Com oblidar?

*Com voler oblidar el temps
Com dir que l'ahir no va existir
Si en el meu cap cada dia van ser hores de sofriment
Dolor i absència*

*Com donar-te els meus petons com abans
Com desafiar el món amb mil somriures
Si dintre de mi neixen mars de llàgrimes*

*Com tornar a estimar-te sense retreure res
Si l'únic que em pregunto és per què va succeir tot allò
Per què t'en vas anar sense acomiadar-te
Per què no vas tornar d'immediat
Per donar-me els teus petons i les ganes de somiar junts*

*Com tancar els ulls en una nit que brillen els estels
On la lluna és consellera de la meua actitud
On desafio el somni per no adormir-me
I així poder contar-li a la nit el que em passa
El que somio i el que sento*

*Com oblidar-me de les teves carícies, dels teus petons infinits
De les teves paraules que a vegades em deien "t'estimo"
Com voler oblidar que no et tinc
I que sofreixo per la teva absència
I que cada nit neixen pensaments
Que et porten de nou al meu món sense deixar-te retornar*

Nerea Otal 28-12-04

Cap al cel

M'haguès agradat recollir el teu últim sospir
abans que la tenebra es posés en el teu cos,
abans que els àngels et quiessin
entre els estels i la lluna plena
cap a la teva llar eterna.

M'haguès agradat compartir el teu últim somriure,
la teva última mirada
just abans d'anar-te'n del meu costat per sempre.
Ara sé que no tornaràs,
però em resta el millor de tu:
el teu record inesborrable i la força d'aquella personalitat,
que ha vençut tots els obstacles,
la qual em guiarà per sempre
en el meu camí,
en aquesta vida en què t'has endut amb tu
un tros de la meua felicitat.

Gràcies pel teu amor d'àvia
que tant va acaronar els meus dies d'infància,
entre jocs i rialles,
i pels teus savis consells
que tant m'han ajudat.
Gràcies pel millor que m'has deixat:
les nostres vivències i el dolç sabor del que va ser tan teu i
meu.

T'encenc una espelma
que em transmet la pau que m'envies des del cel ...

Maria Jesús Verdú Sacases

Et sento tan dintre meu
que et visualitzo com el riu de les meves emocions
les quals flueixen lliures en les teves aigües
fins que esdevenen la realitat
dels meus somnis,
sempre amb tu.
Ets l'amor que reposa serè
al llit de la vida,
abrigat per la tendresa dels dies,
recobert per la il·lusió del temps al teu costat,
on s'adormen els sentits fins tocar el sostre
de tot allò que m'és vull.
El gel endureix la superfície,
enmig d'aquesta pau
on continuo respirant-te
quan manes de cada barranc
que recorre aquesta vall.
L'hivern vesteix els prats
els quals queden recoberts
de la capa blanca dels àngels.
Sol i ombra reposen sobre la neu,
omplint-la de diferents matisos
que trenquen la uniformitat del seu color.
Les muntanyes es prolonguen
al mirall del pantà
a vessar per la llum de la teva mirada.
T'escoles amb cada gota de pluja
que em baixa esquena avall
mentre resto atrapada
entre el teu cor i els meus pensaments.

Maria Jesús Verdú Sacases

Estàs difuminat en el cel
on brilla la teva mirada a través dels
estels
penjats a l'univers dels meus somnis
que comencen amb tu.

Omples els meus dies
amb paraules enceses,
deleroses per l'arribada de la nit
on els nostres alès
es creuen amb espurnes de desig.

Obrim el nostre camí
amb els desitjos que s'escapen del cor
per materialitzar-se en la realitat dels
nostres dies
amb la forma de les nostres il·lusions.

La teva mirada s'engoleix els reflexos del
sol
i arriba el capvespre,
rogenc de passió.

El transcurs del temps acarona els
nostres sentiments
mentre es consolida allò tan nostre
entre rialles i mirades de complicitat
amb un llenguatge sense paraules
que ens connecta fins a l'eternitat.

Dolça existència al teu costat,
serenitat de l'experiència,
plàcida realitat
m'omplen l'ànima
de la pau i el benestar
que molts encara busquen.

Maria Jesús Verdú Sacases

*Tinc les parpelles tan cluques
que sembla que tingui la mirada empegada a
terra,
adormida al llit de les nostres sensacions,
tombada amb les ombres del nostre destí,
seduïda pel teu romàntic misticisme.*

*Caminem amb les nostres emocions
en la direcció de l'amor,
seguint els nostres somnis,
que ens van marcant el camí junts.*

*M'has arribat tan al fons
que ara ja formes part de mi,
per això, et sento en la meua pell,
en cada batec,
en cada pas que em guia.
Et percebo com l'energia que guia els meus
moviments,
com la calor que entendreix els meus dies,
com l'aire que m'acarona al matí.
Et trobo en el vent que es calma quan et mires,
en el cor dels amants,
en els núvols que es fonen amb la llum del
capvespre.*

*Omples de plenitud els meus moments de
felicitat
que són millors, com més te m'acostes.*

*Intensifica la intensitat del meu sentiment
saber que comparteixo amb tu aquesta vida
i que et buscaré en les següents,
perquè allà on tu siguis,
jo seré sempre amb tu.*

Maria Jesús Verdú Sacases

Passatemps

Passatemps

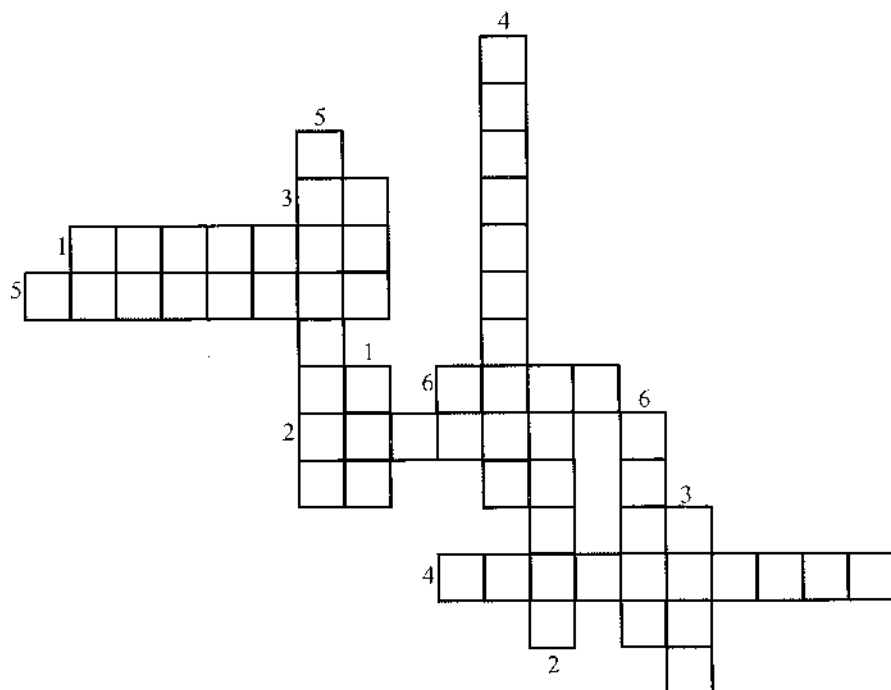

Horitzontal

1. Quin científic famós va dir: "Som pols d'estrelles".
2. Password per entrar als ordinadors Alum-01 de l'institut.
3. Or (símbol).
4. Repetició innecessària d'una paraula o d'una idea.
5. Gat taronja que recentment ha fet una pel·lícula.
6. Nom d'un dels conserges més simpàtics del Joan Oró.

Vertical

1. Vides que té un gat.
2. Líder de la Revolució Russa, que va ser deportat a Sibèria per conspirar contra el tsar (1870-1924).
3. Beguda de la cafeteria que dóna energia i desperta.
4. L'aigua del Segre passa per la...
5. Filòsof i polític alemany que fou comunista (1818-1883).
6. La.....passa per les classes cada matí.

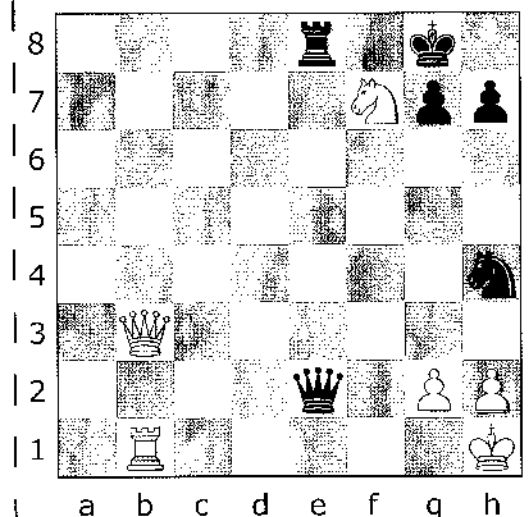
Sopa de lletres

D	G	H	K	A	C	U	M	O	O	P	M
E	O	E	R	S	D	S	O	N	G	H	A
A	Z	N	A	P	O	H	C	N	A	S	R
S	F	D	Q	E	D	N	D	J	D	O	I
W	J	A	E	U	E	R	E	N	U	I	T
Q	E	S	D	S	I	S	D	B	L	E	O
R	T	S	A	Y	T	J	U	A	C	R	R
R	A	O	L	O	E	M	O	S	I	A	M
T	S	N	B	E	Y	A	I	T	N	V	E
Y	P	I	A	R	M	E	U	E	E	Ñ	L
U	L	L	S	D	F	M	F	H	A	P	O
J	R	O	C	I	N	A	N	T	E	C	I
J	O	M	U	I	N	E	R	E	A	G	T

Busca en aquesta Sopa de Lletres 6 noms relacionats amb el Quixot.

Blanques guanyen:

Les negres tenen diverses amenaces de mat, però toca jugar a les blanques i donen mat en 3 jugades... com continuaries?

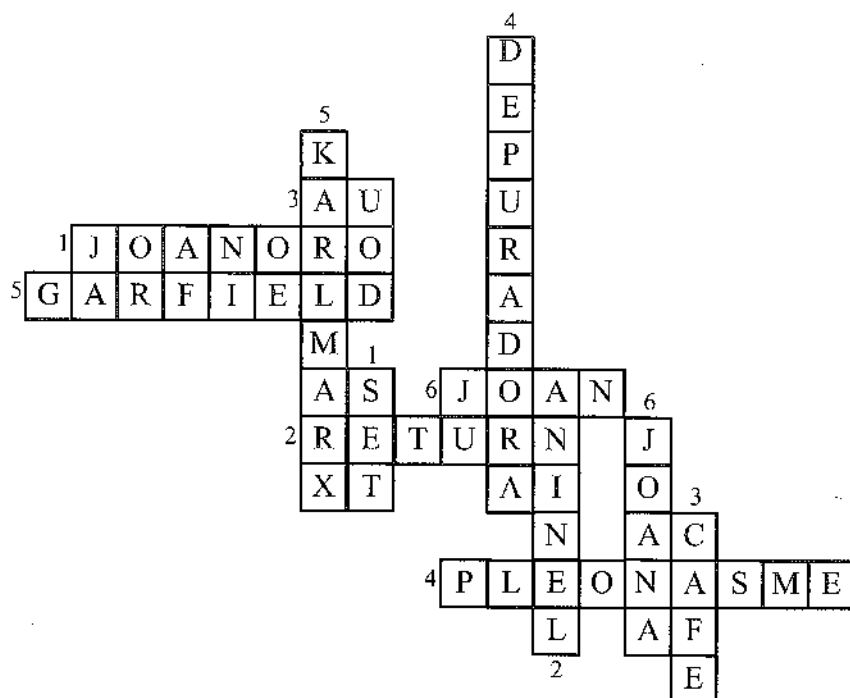

D. Serra

Les solucions a la pàg. següent.

Passatemps

SOLUCIONS

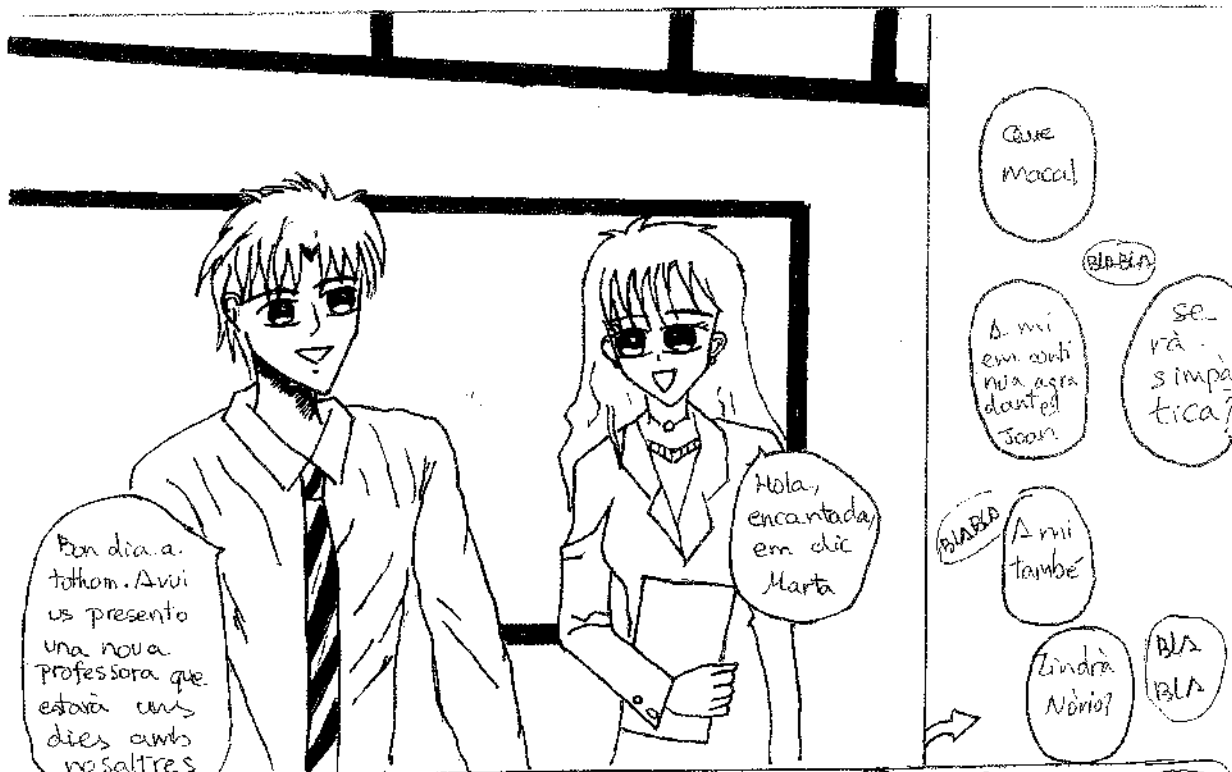
Encreuats i sopa de lletres; Alba Huguet

D	G	H	K	A	C	U	M	O	O	P	M
E	O	E	R	S	D	S	O	N	G	H	A
A	Z	N	A	P	O	H	C	N	A	S	R
S	F	D	Q	E	D	N	D	J	D	O	I
W	J	A	E	U	E	R	E	N	U	I	T
Q	E	S	D	S	I	S	D	B	L	E	O
R	T	S	A	Y	T	J	U	A	C	R	R
R	A	O	L	O	E	M	O	S	I	A	M
T	S	N	B	E	Y	A	I	T	N	V	E
Y	P	I	A	R	M	E	U	E	E	Ñ	L
U	L	L	S	D	F	M	F	H	A	P	O
J	R	O	C	I	N	A	N	T	E	C	I
J	O	M	U	I	N	E	R	E	A	G	T

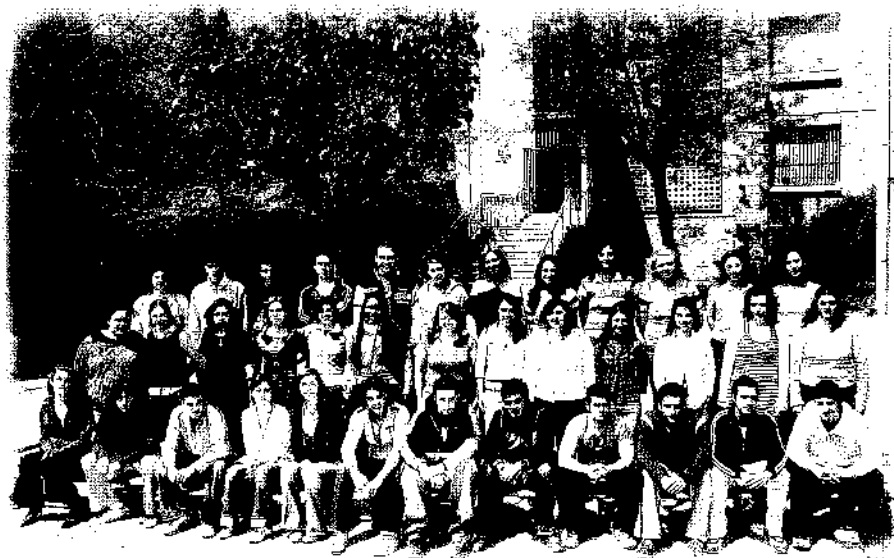
Solució escacs:

1. ♖h6+ ♜h8 (si ... ♜f8 2. ♜f7 mat)
2. ♜g8!!+ ♜xg8
3. ♜f7 mat.

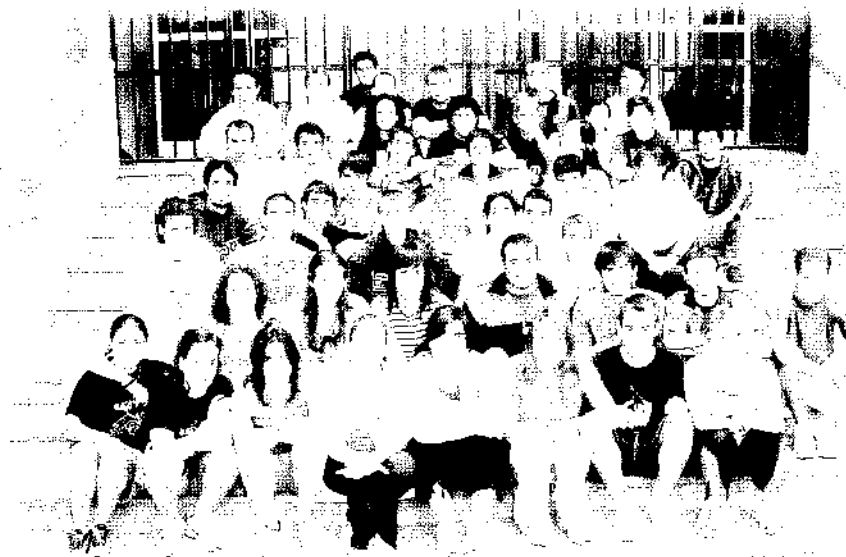
Passatemps

ALUMNES DE 2n
DE BATXILLERAT

ALUMNES DE 2n DEL
CFGs D'AMIMACIÓ
FISICOESPORTIVA

ALUMNES DE 2n CFGM
DE PREIMPRESSIÓ
D'ARTS GRÀFIQUES

INSTITUT D'ENSENYAMENT SECUNDARI

JOAN ORÓ

Ctra. Saragossa km. 464,2 25194 Lleida

Tel. 973 268 399 Fax 973 275 662

e-mail: iesjoanoro@centres.xtec.es

web: <http://www.xtec.es/centres/c5002787>